

LAPSUS

VIII. letnik, 8. številka, junij 2014
VIII. évfolyam, 8. szám, 2014 június

GLASILO DIJAKOV DVOJEZIČNE SREDNJE ŠOLE LENDAVA
A LENDVAI KÉTNYELVŰ KÖZÉPISKOLA DIÁKLAPJA

KAZALO	TARTALOMJEGYZÉK
Uvodnik	3 Bevezető
Raziskovanje zgodovinske resnice	4 Színházi élményeink
Strokovna ekskurzija v Budimpešto	5
16. državno tekmovanje iz računovodstva	6 A hód napja
	7 "Emlékszel még, Balaton-felvidék..."
PIKO 2014	9
Projekttni dan – meritve	10
Robotika na DSŠL	11
Iz slikarske palete barv na steno	12 Kiruccanás Zalaegerszegre !!!
	14 Határok nélkül
	15 Tanulmányi kiránduláson voltunk
Sunny days in London	16
	18 A harmadikosok tanulmányi kirándulása
Obdelava podatkov	20
Unsere Reise nach Ungarn	21 A Bánat
	22 Vörösmartyról
Poetic experiments in English	23
Pekel so ljudje okoli tebe (1)	25
Jaz in moj Ulikses	26 Sag nicht, dass du geben willst ...
	27 Schlussstrich unter das 1. Jahr ...
Čigumijeva blodnja po moji ustni votlini	28 Ein Tag wie dieser
Pekel so ljudje okoli tebe (2)	29
Ulikses, parodija v 1 in pol dejanja	30 Ein „Ausflug ins Gehirn“
So ein Pech!	31 So ein Glück!
Bilo je minuto pred koncem	32
Überblick Deutsch im 1. Schuljahr	33 Vrednote današnjih dijakov ...
Mit Giften können wir leben ...	34
	35 Elhervadt pipacs
Tou te buje, či te trufi	36
	37 Haikus
	38 Évi szívemnek
Haikuji	39
	41 Április (negyedike) út
Je prevajanje mala malica?	43
	44 Tréfa
	45 Kosztolányi Tréfa c. novellája mellé
Prečudovita Avstralija	46
	47 Lassan járj, tovább érsz
Ženske v fiziki	49
	50 A fizika néhány érdekessége
Mladi podjetniki v UP Gricko d. o. o.	51
Mirna roka in dobra koncentracija	52
Prehrana športnika	55
	56 Költő született...
"Everybody is special..."	59
	60 Interview with V
»It's only after we've lost everything...«	62 »Everything is clearer when you are in love.«
Nepozabno srečanje s skupino Siddharta	63
The energetic Inbred Knucklehead	65
„INŠPEKTOR“	66

Lapsusi dijaškega vsakdana

Dijaško življenje je (pre)polno napak, nekatere so večje, druge manjše. Dijaki svoje lapsuse večinoma pripisujemo drugim ljudem, saj se svojih napak velikokrat sramujemo in bojimo.

Zaradi naših lapsusov in najrazličnejših pripetljajev pa se v našem življenju 'dogaja'. Kdaj pa kdaj kakšno zakuhamo profesorjem ali pa sošolcem, včasih pa oni kaj storijo nam.

V vsakem šolskem letu se veliko dogaja in tu letošnje tudi ni nobena izjema. 'Dogajajo' se na začetku šolskega leta, kontrolke, seminarske naloge, spraševanja, matura in še bi lahko naštevali. Skratka, vzrokov za zmešnjavo je veliko.

Šolsko leto se bliža koncu, kar dokazuje tudi nova številka našega glasila Lapsus. Tudi letos so bili dijaki naše šole zelo ustvarjalni, kljub vsem zmešnjavam v šoli in doma. Za nami je torej bogato šolsko leto. 'Dogajalo' se je in 'dogajalo se nam bo' tudi v prihodnje.

Naši lapsusi pa nam naj bodo v spodbudo.

Grega Ferenc,
predsednik Dijaške skupnosti DSŠL

A diákélet lapsusai

A diákélet tele van hibákkal, legyenek azok kisebbek vagy nagyobbak. Ezekért általában másokat okozunk, hiszen néha félünk tőlük.

És pont a hibáink miatt 'zajlik' az életünk, hiszen az akkor szép, ha zajlik. Olykor a tanároknak 'szépítjük meg' a napjukat, máskor viszont az iskolatársaink teszik izgalmassá a mi napjainkat.

Minden tanévben sok dolog 'zajlik', idén is úgy volt. Nem a botlásaink miatt, hanem azért, mert itt a tanév eleje, mert válság van, mert holnap dolgozatot írunk, mert feleltetnek, mert itt az év vége, mert érettségi van ... Mindig van valamilyen ok a zavarodásra.

Azt, hogy ismét egy tanév vége közeledik, semmi sem jelzi jobban, mint a Lapsus legújabb száma. Minden iskolai és otthoni probléma ellenére idén is nagyon kreatívak voltunk. Idén is javából 'zajlott az élet'.

Ezek a lapsusok pedig adjanak nekünk erőt és lendületet.

Ferenc Grega,
a KKI, Lendva Diákközösség elnöke

Lapsus

Letnik VIII. – VIII. évfolyam

számok 8 – 8. szám

Glasilo dijakov Dvojezične
srednje šole Lendava

A lendvai Kétnyelvű
Középiskola diáklapja

Mentorji/Mentorok:
Aktivi jezikoslovcev
A nyelvszakosok
munkaközösségei

Naklada: 300 izvodov
Példányszám: 300

Tisk/Nyomtatta:
DigiFot d.o.o.

Fotografija
naslovnice/Címlapfotó:
Nik Oberstar

Oblikovanje
naslovnice/Borítótér:
Matej Nemec

Fotografije, risbe in slike so
prispevki dijakov in avtorjev
besedil.

A fényképek, rajzok és egyéb
képek a diákok és a szerzők
tulajdona.

Logotip, fotografije, besedila,
risbe in celoten koncept so
intelektualna last DSŠ Lendava.

Raziskovanje zgodovinske resnice

V petek, 8. novembra, smo imeli projektni dan z naslovom Raziskovanje zgodovinske resnice. Začetek projektnega dne je bil kratek uvod v zgodovino. Predavanje je imel arheolog, ki dela v muzeju v Murski Soboti. Razložil nam je, kdo arheologi sploh so in s čim se ukvarjajo. Za domačo nalogo smo morali prinesiti materialne vire. Nekateri so prinesli stare dokumente, fotografije, denar ... Vsak je naredil svojo oljenko. Čas v šoli je zelo hitro minil in tako se je projektni dan v šoli končal, nadaljeval pa v Mariboru. Najprej smo se odpravili v pokrajinski arhiv. Tam smo si ogledali kratek film o razvoju arhiva, potem pa še razstavo starih dokumentov, knjig ... Pokukali smo v skladišče originalnega arhivskega gradiva. V arhivski čitalnici arhiv omogoča preučevanje gradiva, ki ga lahko preučujemo le tam. Bili smo tudi v bogati arhivski knjižnici, kjer si lahko izposodimo knjige za raziskovalne namene. Imajo tudi posebne uslužbenke za izdajanje dokumentov oz. kopiranje arhivskega gradiva. Ogledali smo si tudi prostor, kjer restavrirajo stare dokumente. Pot nas je vodila do Univerzitetne knjižnice v Mariboru. Ima več nadstropij, vsako pa ima svojo vlogo (različni oddelki, čitalnica). V knjižnici imajo tudi stalne razstave, kot so npr. razstava starega papirja, denarja, slik ... Nazadnje smo šli v največjo knjigarno Mladinske knjige v Sloveniji, se sprehodili med policami, polnih knjig in kaj kupili. Tako se je končal poučni del projektnega dne. Zaključili smo ga z izpolnjevanjem delovnih listov in spisom oz. povzetkom o projektnem dnevu ali o delu arheologa ...

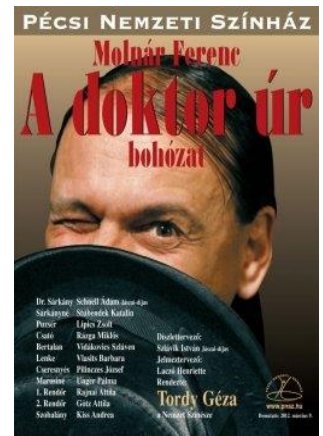
Lara Šimon in Valentina Bažika, 1. a

Színházi élményeink – bérletes előadások 2013/14-ben

Ebben a tanévben hét bérletes előadást láthattunk a Lendvai Színház- és Hangversenyteremben. A diákok számára idén is a Muravidéki Magyar Nemzeti Öngazgatási Község biztosította díjmentesen a színházlátogatást. Rekordmennyiségű bérletes diák volt az iskolánkban, ennyien ugyanis még soha nem igényeltek bérletet a magyar nyelvű előadásokra. Mi ketten, a szöveg szerzői, nem láttuk az első, hiszen mi is szerepeltünk benne. Az Egy&Más Vándorszínház által bemutatott Cabaret? című teltházas előadást vastappsal jutalmazta a közönség, és a szolid visszajelzések alapján kiderült, hogy részben még megvan az embereknek az a jó szokása, ha a falusiak fellépnek, és színházat csinálnak a színpadból, akkor eljön az egész falu, és megnézi őket. Merthogy nekünk az idősebbek mesélték, hogy régen a színház nagy ritkaság volt, és mindenki nagyon örült egy-egy produkciónak, és ahányan voltak, mind elmentek megnézni. Persze jobban is meg lehetne becsülni azt, ha a legnagyobb magyar színházakból jönnek szerepelni Lendvára, és azokat a színészeket láthatjuk, akiket addig csak a tévé képernyőjén volt szerencsénk. Mert az biztos nem mindennapi a színészek számára, hogy Budapesten nem lehet jegyet kapni az előadásukra, egy kisvárosban pedig félig üres színházban szerepelnek.

A *Cabaret*(?) után október 28-án a Budapesti József Attila Színház lepott meg minket egy elég silány előadással, a Fekete szárú cseresznyével. Talán az összes előadás közül ez ragadt meg bennünket a legkevésbé. A trianoni problémákat boncolgató darab Hunyady Sándor egyik legismertebb műve, ám maga az előadás nem volt a legszerencsésebb.

Szerencsére november 26-án a *A doktor úr* című bohózat annál jobban tetszett, és a komoly tanulás közepette egy komolytalan est – a pécsi színháznak köszönhetően – mindenkinek jólesett. Persze attól még, hogy bohózat, komoly pillanatok is akadtak benne, és egybevetve, az évad egyik legjobb

élményét nyújtották számunkra a pécsiek, Puzsérrel az élen.

Az új évvel Budapestről meghozták nekünk *A szív hídjait*, ami sokak szerint a legjobb előadás volt idén a lendvai színházban. Szerintünk is a jobbak közé tartozott, és biztosan megérte két órát tölteni a színházban. Novák Eszter érdekes rendezése és Udvaros Dorottya, valamint László Zsolt remek alakítása voltak azok a tényezők, amiért jónak találtuk ezt az előadást.

Február 10-én egy gyönyörű történetet mutattak be a Zalaegerszegi Hevesi Sándor Színház tagjai. A *muzsika hangjai* musicalben sok jó hangot hallottunk énekelni. A kimértség és az élet szeretete harcol egymással a két főszereplő személyében, akik mágnesként vonzzák egymást, majd végül hollywoodi happy enddel fejeződik be ez az érzelemdús előadás.

Tavasszal, amikor már nem fáztunk színházba menet, két táncos előadást is láthattunk május 19-én. A Győri Balett rövidke előadással és jól megrendezett koreográfiával próbált minket elkápráztatni, de nem nagyon sikerült. Bár a balett nem annyira a mi műfajunk, mégsem volt rossz valami újat látni. A Nemzeti Táncszínháznak viszont kicsit jobban sikerült a közönséget magával ragadni. Igaz, ez se sorolható a jobb előadások közé, de azért volt, akinek sikerült a fülébe ültetni a francia sanzonok dallamát.

Május 29-én várt ránk az utolsó bérletes előadás *Adáshiba* címmel a Veszprémi Petőfi Színház előadásában. Móka és kacagás mellett Szakonyi Károly egyik legsikeresebb műve komoly témát dolgoz fel, éspedig azt, hogy mivé teheti az embert a tévé. Az előadás főszerepeit Eperjes Károly és Esztergályos Cecília alakította.

Érzelmi viharok, komoly történelem, szórakozás és rengeteg ámulat. Előadások után a magyarórán a látottak értékelése. Jól telt az idei év is, teli színházi élményekkel, amelyek közül néhány örökre megmarad.

Kováč Álmos és Šooš Peter, II.a

Strokovna ekskurzija v Budimpešto

V petek, 23. maja 2014, smo se prvi letniki odpravili v Budimpešto na izlet. Od šole smo krenili ob 7.00 uri, zato smo se vsi lahko v miru naspali.

Ko smo prispeli v Budimpešto, smo najprej obiskali pobrateno šolo Puskás Tivadar Távközlési Technikum (Srednja tehnična šola Puskás Tivadar za telekomunikacije), kjer smo se srečali s predstavniki Dijaške skupnosti. Bili smo tudi na strehi šole, kjer smo si ogledali razne satelite in antene. Pokazali so nam TV- in radiostudio šole. Kot zanimivost so nam pokazali posnetke, na katerih smo videli Charlesa Simonyi-ja, ki se je 7. aprila 2007, ko je bil z vesoljskim plovilom Sojuz TMA-10 kot turist na enajstdnevnem potovanju po vesolju, javljal iz vesolja.

Pot nas je vodila do Nacionalne knjižnice Országos Széchenyi Könyvtár. Ogledali smo si najstarejše, v Lendavi tiskane, knjige oz. tri originalne knjige lendavskega pridigarja Györgya Kulcsárja:

1. Postilla, 1574

2. Kratek nauk o priprava na smrt, 1573

3. Kosanje hudiča s skesanim grešnikom in nauk, ki govori o upanju zoper obup, 1573

Prosti čas smo preživeli v nakupovalnem centru WestEnd City, kjer smo imeli kosilo in veselo nakupovali.

Zvečer smo si v Operettszínház-u (Operetni hiši) ogledali muzikal z naslovom Ghost. Predstava je trajala 2 uri 55 minut z enim odmorom. Igralci so ga odlično odigrali in tako je bilo vso občinstvo zelo zadovoljno. Tudi nam je bila predstava fenomenalna.

Na izletu smo se imeli zelo dobro, ogledali in naučili smo se marsikaj. Na poti domov smo vsi bili zelo utrujeni in smo zato zaspali. V Lendavo smo prispeli po 2.00 uri.

Vsi se že zelo veselimo naslednje ekskurzije.

Lara Šimon, 1.a

A hód napja

2014. május 23.-án, pénteken, iskolánk diákjai ismét részt vettünk a Hód napja elnevezésű versenyen. A verseny helyszíne a számunkra már ismert Iklódbördőce és környéke volt. A rövid köszöntő után megkezdődött a verseny, amelyen általános- és középiskolás tanulók és diákok egyaránt részt vettek. Az indulás előtt mindannyian kíváncsian vártuk, hogy milyenek is lesznek az idei verseny feladatai. Amint később kiderült, a szervezők kitettek magukért és egy érdekes feladatsort összeállítva lehetővé tették, hogy tanuljunk és a természetet csodáljuk egyaránt, mindezt a verseny keretein belül. A már hagyományosnak számító népdaléneklésen és a Csertán való átkelésen kívül különböző kérdésekre is válaszolnunk kellett. A kérdések java a helyi állat- és növényvilágról szólt, de a tájszavak és a gasztronómiai különlegességek nevei sem maradtak ki a kérdéssorból. Iskolánkat a versenyen 3 csapat képviselte és mindhárom csapat a legjobb 10 között fejezte be a versenyt. A mezőnyt egyébként 42 csoport alkotta. Még az eredményhirdetés előtt meghallgattuk a petesházi népdalkör szereplését, akik helyi népdalokkal szépítették meg az eseményt. A hód tanösvényen sétálva tudásunk nagyon sok érdekes dologgal bővült, amelyek nem csak a versenyen, hanem a mindennapokban is hasznosak lehetnek számunkra. Az idei verseny nagyon érdekesnek bizonyult, ezért remélem, hogy iskolánk diákjai a jövőben is ellátogatnak a hódok "rezidenciájába", ahonnan szép élményekkel és sok-sok új információval térnek majd haza.

16. državno tekmovanje iz znanja računovodstva

Osnov računovodstva se dijaki programa ekonomski tehnik začnemo učiti v 2. letniku, pri strokovnem modulu Ekonomika poslovanja. Že 16. leto zapored se dijaki naše šole udeležujemo državnega tekmovanja. Vsako zlato in srebrno priznanje pa je dobrodošlo za nas, saj s tem potrjujemo, da smo natančni in dobro obvladamo praktično znanje knjiženja poslovnih dogodkov, ki je v praksi vedno dobrodošlo. Šolsko in državno tekmovanje srednješolcev iz znanja računovodstva poteka na dveh nivojih. Marca 2014 smo izvedli šolsko tekmovanje in dva najboljša dijaka iz 2. c- in 3. c-razreda sta se uvrstila na državno tekmovanje. To smo bili: Lea Žižek in Natalija Varga iz 3. c-razreda ter Andrea Tot in Antonija Čeke iz 2. c-razreda.

8. aprila 2014 nas je hišnik s kombijem odpeljal v Šolski center Postojna. Spremljala nas je mentorica Katarina Ferenc, ki nam je ves čas bila moralna in strokovna podpora. Po samem sprejemu in kratkem kulturnem programu se je začelo državno tekmovanje iz znanja računovodstva, ki so se ga udeležili dijaki iz sedemnajstih srednjih ekonomskih šol po Sloveniji: 30 dijakov na osnovnem in 30 na višjem nivoju. Tekmovanje vedno poteka pod okriljem Zveze računovodij, finančnikov in revizorjev

Slovenije, ki prispeva tudi denarne nagrade za najboljše tri dijake vsakega nivoja.
Sama sem dosegla 5. mesto, in s tem prejela zlato priznanje.

Kaj je skrivnost uspeha?

Usvojiti je potrebno pravila knjiženja, knjiženje pa zahteva natančnost, da ne zamenjaš debetne in kreditne strani konta, veliko vaj in rešenih nalog, sodelovanje pri pouku.

Sončen dan v Postojni nam bo ostal v prijetnem spominu. Veselimo se že naslednjega državnega tekmovanja, ki bo prav tako pri njih, saj so ekipno postali državni prvaki.

Andrea Tot, 2. c

"Emlékszel még, Balaton-felvidék..." (Jutalomkirándulás 2014)

A hagyományokhoz híven a különböző magyar versenyek helyezett diákjai idén is részt vehettek a Magyar Nemzetiségi Művelődési Intézet által szervezett jutalomkiránduláson. Habár a rendelkezésünkre álló két busz talán túlzás volt, ám szerencsére a javunkat szolgálta, hiszen kényelmet biztosított nekünk középiskolásoknak. A „kicsik” persze rendesen összemorzsolódtak a másik buszon.

Miután összegyűjtöttük a környéken a csapatot, Győr felé vettük az irányt. Útközben még megálltunk, hogy elfogyasszuk a reggelinket, aztán Győr következett... Ott megismerkedtünk az idegenvezetőnkkel, aki jó munkát végzett a város további feltárásában. Először Győr egyik szimbólumáról, a vaskakasról mesélt: állítólag egy török nagyvezér megjövendölte, hogy amíg a vaskakas meg nem szólal, Győr török kézen marad. A kakas azonban egy trombitásnak köszönhetően megszólalt... A vaskakastól a Jedlik-csobogóig sétáltunk, ahol főképp a "fröccs" szó keletkezéséről és különböző fröccsfajtákról hallhattunk. Egy hosszú lépést téve egy gyönyörű szoborhoz értünk, amelynek történetét szintén megtudhattuk: egy elítélt katona szökni próbált a börtönből, éppen Úrnapiján, és minisztránsruhába öltözve elvegyült a körmenetben. Társai viszont ráismertek, és szóltak az őroknak. Ők aztán a tömegre vetették magukat, ám ennek során leverték az Oltáriszentséget, ami darabokra tört. Arra a helyre faragtatott szobrot III. Károly király. A Gutenberg téri Frigyláda-szobor megtekintését a bazilika követte. A hatalmas épület előtt a mindenkinél egy fejjel nagyobb László király szobra fogadott. A bazilikában megtekinthettük a Szűzanya kegyképet, mely 1697. március 17-én véres könnyeket hullatott, s így a csoda színtere zarándokhellyé vált. A különös eseményt azzal

hozták összefüggésbe, hogy az azt megelőző napon Dublinban a parlament az addigi legsúlyosabb büntető törvényt hozta a katolikusokra. Ezt az elképzelést az is megerősíti, hogy március 17-e Szent Patrik, Írország térítő apostolának és védőszentjének ünnepe. A városnézés ideje innentől kezdve szűkében volt, de az idegenvezető nem engedhette, hogy ne lássuk a karmeliták templomát belülről is, s ha már ott voltunk, felsétáltunk a Rába-kettős hídra, ahonnan látni lehetett a tavalyi árvízállás nyomait. Már túlléptük a városnézésre szabott határidőt, és a szabadidőnk forgott kockán. A Széchenyi térre sétáltunk, ahonnan majd még egy kis magyarázás és a tér makettjének megtekintése után szétszéledtünk. Mindenki a maga útján, én az Adria Gelato Fagyfaltozóig, ahol állítólag a legjobb fagyti kapható a városban, s egy gombóc rigójancsival ajándékoztam meg magam.

A szabad idő leteltével Pannonhalmára indultunk ebédelni, habár egyesek már jól belakmároztak. Étkezés után felmentünk a Főapátságba. Először a turistafogadóban néztünk meg egy kisfilmet, majd felmáztunk az apátságig. Még néhány lépcső, és felértünk a bejáráthoz. Mielőtt azonban bementünk volna, meghallgattuk az idegenvezetőnő bölcs szavait. Néhány dolgot az ottani iskoláról is megtudhattunk, például azt, hogy szombatonként is van tanítás, így a szünidő tovább tart. Amit még fontos tudni, hogy oda csak fiúk járnak, és a tévhitell ellentétben nem papnak tanulnak, valamint azt is illik tudni, hogy az iskola az ország legjobbjai közé tartozik. Néhány információ után beléptünk a domborműves főbejáraton. Még egy ajtó kellett, hogy bejussunk a bazilikába. Az ajtó előtt egy különleges Mária-kép lógott. Amint megtudtuk, valójában mozaik, amely a természetben létező különböző színű kövekből áll. A bazilika megtekintése után egy ajtón, pontosabban a templom déli főkapuján a kerengőbe értünk. A kerengő ablakain túl egy gyönyörű belső kert tárult szemünk elé. De igazán különlegesek az ablakfestések voltak, melyek a keresztút tizennégy stációját ábrázolták. A rengeteg ajtó közül az egyiken, s aztán a főbejáraton valahogy ismét kijutottunk. De már át is sétáltunk az udvaron, majd egy ajtón keresztül a könyvtárba jutottunk, ahol hosszasan nézegettük a rengeteg könyvet. Megtekinthettük a tihanyi, valamint a pannonhalmi főapátság alapítólevelének és a koronázási palástnak a másolatát. Kb. ennyi volt az Apátság, majd buszra szálltunk, s irány Zirc.

Ott megtekintettük a Ciszterci Műemlékkönyvtárat, mely sok régi könyvet őriz. Ezt egy többórás séta követte az arborétumban, amit ha nem tudnák, egy botanikus kert féle, pontosabban egy élőfa-gyűjtemény. Rengeteg fafajt láthattunk, olyanokat is, melyek nálunk nem honosak. Az ég viharral

fenyegetett, ezért fokoztuk a tempót. Már esteledett, éhezünk és fáztunk, de Bakonybél el is kellett jutni valahogy. Útközben már eleredt az eső, és vezetőink azzal vigasztaltak bennünket, hogy a szabadban lesz a vacsora, ezért öltözzünk fel rendesen. Szerencsére amikor odaértünk és elfoglaltuk a szállásunkat a Bakony Hotelben, már szinte elállt az eső, egyébként meg sátrakat biztosítottak. Csak a hideg jelentett egy kis problémát, de a finom étel és ital mellett arról is

megfeledeztünk. Mégsem élvezte mindenki annyira, inkább bementek, s emiatt elmulasztották a finom almáslepényt. Vacsora után lazíthattunk még egy kicsit, aztán zeblámpákkal nekivágtunk a sötét utcáknak, és felfedeztük a Pannon Csillagdát. Egy lélegzetelállító filmet néztünk meg a feketelyukokról. Amikor a 3D-s szupermozi után ismét visszatértünk a Földre, végigvezettek minket a csillagda kiállításain. Jó hangulatban tértünk vissza a szállodába. Aztán ki-kí a maga módján töltötte az este hátralévő részét és az éjszakát.

Reggel nem kellett korán kelni, s nyugodtan meg is reggelizhettünk, akár háromszor is. Aztán fogtuk a batyunkat, és nekivágtunk a laza programnak. Herendig utaztunk, ahol a minimanufaktúrában megnéztük a herendi porcelán történetét bemutató kisfilmet, aztán néhány darab elkészítésének módját, a festési folyamatot, valamint a rózsák és egyéb díszek készítését. Emléktárgyakat is vásárolhattunk. Meg kell említeni, hogy a porcelán ára sokakban enyhe felháborodást váltott ki. Megtekintettük a múzeumot is, ahol rengeteg különböző nagyságú és mintájú porcelántárgyat láthattunk. Ezután ebédelni mentünk, ahol selejt porcelánból fogyaszthattuk el ételünket. Herend után Veszprémbe, a királynék városába utaztunk. A városnézésünk a várnegyedre összpontosult. Megnéztük Zsuzsikát, a panoráma teraszt, a Tűztornyot, néhány templomot, a Szent Mihály Székesegyházat, a Várkutat, a Szent György Kápolnát, valamint a "világvégén" I. István király és Gizella királyné szobrát. (Aki érdekel, nézzen utána a felsoroltaknak!) Befejezéséppen az új sétálóutcában töltöttük a szabad időnkét. Aztán hazafelé indultunk, fáradtan, ám új élményekkel.

Süč Katarina, IV. b

Šolsko in državno tekmovanje iz projekcij in kotiranja PIKO 2014

Da bi popularizirali tehniko in organizirali številne dejavnosti, s katerimi bi prispevali k razvoju in uveljavitvi tehnike, k izobraževanju in spodbujanju mladih k inovativnosti, ustvarjalnosti in uporabnosti znanja v delovnem okolju, smo Center za poklicno izobraževanje in Skupnost strojnih šol ter učitelji strokovnih modulov organizirali in izvedli šolsko ter državno tekmovanje iz projekcij in kotiranja.

Tekmovanje iz projekcij in kotiranja je bilo pripravljeno z namenom, da bi dijake spodbujali in jih učili rabe znanja tehničnega risanja v praksi, kar je ena najpomembnejših sposobnosti in veščin, ki jih želimo razvijati v poklicnem izobraževanju.

Cilji tekmovanja so bili:

- širjenje znanja in poglobljanje že usvojenega znanja na področju tehničnega risanja,
- spodbujanje mladih k nadgrajevanju znanja s področja tehničnega risanja nad zahtevnostjo rednega šolskega programa,
- primerjanje znanja med dijaki na področju tehniškega komuniciranja,
- popularizacija tehnike,
- spodbujanje mladih k razmišljanju, usmerjenemu v prakso, odločanju in boljši predstavljenosti v tehniki.

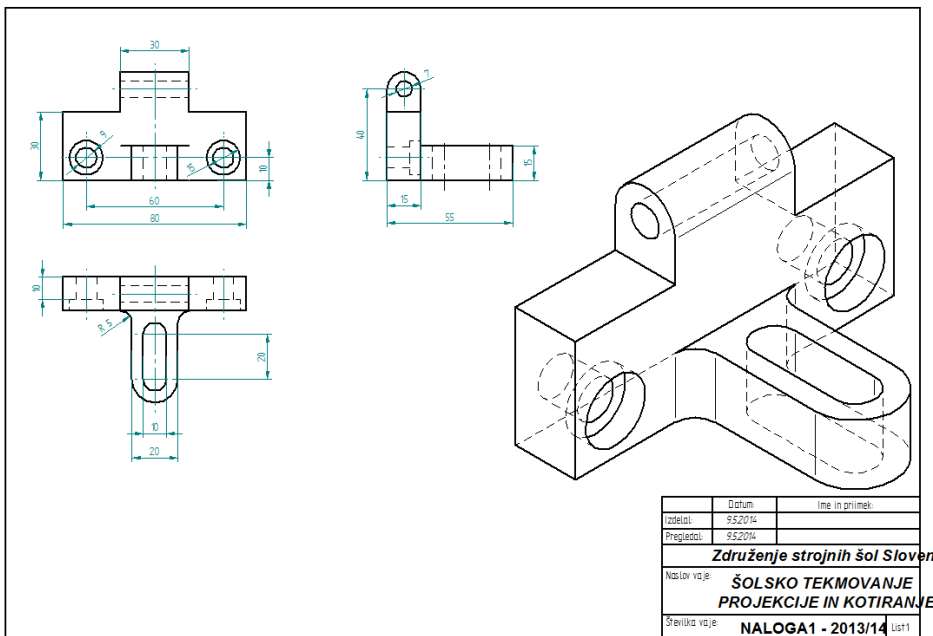
Šolsko tekmovanje PIKO 2014

Šolsko tekmovanje je potekalo na Dvojezični srednji šoli Lendava, 09. 05. 2014. Sodelovali so vsi dijaki 2. d- (7) in dva dijaka 1. d-razreda. Dijaki, ki so se uvrstili na državno tekmovanje so bili Simon Vuk iz 1. d- ter Matej Halas in Benjamin Herman iz 2. d-razreda.

Državno prvenstvo PIKO 2014

Državno prvenstvo je bilo na Šolskem centru v Škofji Loki, v prostorih Medpodjetniškega izobraževalnega centra (MIC-a), 17. 05. 2014. Državnega prvenstva sta se udeležila dva dijaka, Simon Vuk iz 1. d- ter Matej Halas iz 2. d-razreda. Oba sta prejela srebrno priznanje.

Rešitev naloge za šolsko tekmovanje (naris, tloris in stranski ris v izometrični projekciji narisane predmeta)

PROJEKTNI DAN - meritve

V sredo, 23. aprila, so dijaki 2.d-razreda imeli projektni dan na temo »Pripravim, izmerim, predstavim- Prepare, measure, present -Vorbereiten, Messe, Vorstellen« v okviru medpredmetnih povezav merilne tehnike, angleščine in nemščine.

Pred projektnim dnevom so dijaki dobili različne merjence, ki so jih na projektnem dnevu izmerili z različnimi merilnimi instrumenti in z ustreznimi merilnimi postopki.

Nato so dijaki, s pomočjo tuje strokovne literature in ob pomoči učiteljev tujih jezikov, pripravili poročilo o izvedeni meritvi v tujem jeziku. Pri tem so uporabljali prenosne računalnike.

Ocenjujemo, da je projektni dan v celoti zelo dobro uspel, saj smo v okviru razvijanja bralne pismenosti in kritičnega mišljenja ter ob uporabi strokovnih izrazov in poročil v tujem jeziku, realizirali vse zastavljene cilje.

ROBOTIKA na DSŠL

Znotraj aktiva strojnikov smo pripravili nekaj krožkov za dijakinje in dijake, ki ob obveznih vsebinah želijo še dodatno izpopolniti svoje strokovno znanje. Eden od teh je bil krožek robotike, pri katerem so dijaki pokazali svojo iznajdljivost in kreativnost.

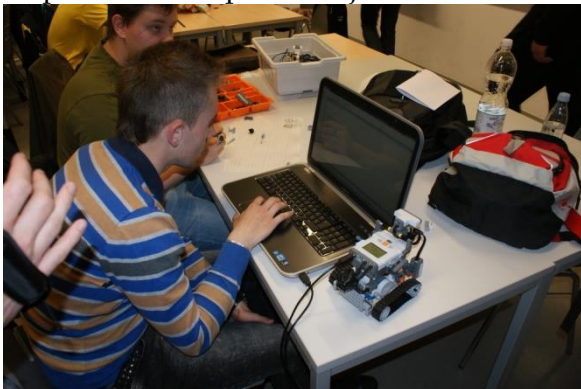
V okviru krožka robotike so celo leto potekale priprave na regijsko in državno tekmovanje. Priprave so potekale v 2 skupinah, in sicer v disciplinah RoboCup, reševanje A, in RoboCup, ples. V prvi disciplini je sodelovalo 7 dijakov. Na pripravah smo konstruirali robota NXT (starejša verzija) ter ga programirali v programskem jeziku C++. Druga ekipa, sodelovale so štiri dijakinje in trije dijaki, je uporabljala robote EV3, programiranje katerih je narejeno na grafičnem vmesniku. Za plesno podporo nam je v pomoč priskočila profesorica telovadbe. Na regijskem tekmovanju, ki je potekalo 17.4.2014 v Murski Soboti, smo v disciplini RoboCup, reševanje A, dosegli 3. mesto, medtem ko je druga skupina v disciplini RoboCup, ples, dosegla 1. mesto. Obe ekipi sta se uvrstili na državno tekmovanje.

Priprave na državno tekmovanje so potekale še bolj temeljito. Na državnem tekmovanju, ki je potekalo 13.5.2014 na Fakulteti za elektrotehniko, računalništvo in informatiko v Mariboru, smo dosegli odlične rezultate, saj smo v disciplini RoboCup, reševanje A, med 38 ekipami iz cele Slovenije, dosegli 3. mesto. Druga ekipa se je prav tako zelo dobro odrezala, saj so dosegli 2. mesto. Znova smo dokazali, da je še tako mala šola lahko zelo uspešna, četudi številčno nismo primerljivi z večjimi srednješolskimi centri.

Ekipa za RoboCup ples

Ekipa za RoboCup reševanje A

Ustvarimo si mavrični dan Iz slikarske palete barv na steno

Ustvarjanje nove podobe šolskih sten z estetsko in sporočilno vrednostjo
Mentorici: Fortuna Lazar in Vesna Šašić Göntér
Izvajalci: gimnazijci 4. a- in b-razreda ter dijaki-gosti osnovnih šol

Letos smo domišljijo in kreativnost združili v medpredmetni povezavi filozofije in likovne umetnosti. Osnovna nit Dneva odprtih vrat so bile barve, ker pa je estetika filozofska disciplina, smo se skupaj z dijaki 4. letnikov že drugo leto zaporedoma odločili za ustvarjanje.

Umetnost ima številne funkcije, med drugim estetsko izkušnjo in ugodje ob samem načinu gledanja, lahko predstavlja neko življenjsko izkušnjo,

stališče, spomin ... Dijaki so samostojno izrazili svojo likovno kreativnost s tem, da so sami izbrali like, v katere so vpisovali filozofska sporočila. S tem načinom dela so pustili tudi svoj pečat na šoli, naučili so se medsebojnega sodelovanja in povezovanja. Poglobili so se v izbor sebi najbližjih in najlepših filozofskih citatov. Končni izdelek je obarval, oživel in polepšal življenjski prostor šole.

Ko bodo naslednje generacije vrednotile, kritizirale ali občudovala stensko kreacijo, naj imajo v mislih, da je veliko težje nekaj narediti, kot samo misliti, kako bi to naredil. Vendar pa se vsaka kreacija, vsako dejanje začne v domišljiji in sanjskem svetu.

Kiruccanás Zalaegerszegre !!!

És eljött 2013. október 2-a, az a nap, amelyet nagyon vártunk, hogy elutazhattunk Zalaegerszegre. A Kétnyelvű Középiskolánál gyülekeztünk és izgulva vártuk a buszt, amellyel Zalaegerszgre felé vettük az irányt. Két tanárnő, Dancs Anna és Simona Hozjan utaztak velünk. A buszon arról beszélgettünk, hogy milyen helyre is érkezünk meg, szép lesz-e, vagy úgymond unalmas, jól fogjuk-e érezni magunkat at ismeretlen helyen vagy sem, de ez mind csak akkor derült ki, amikor oda érkeztünk. Az oda felé utat nagyon élveztük, énekeltünk, beszélgettünk, majd egy közúti baleset mellett is elmentünk, ahol azt láttuk, hogy egy szarvas egy mentőautóba rohant, illetve az ütközésnek a roncsait láttuk. Ez olyan megrázó pillanat volt, amit nem fogunk egyhamar elfelejteni. Aztán a hosszú, kanyargós, kacsaringós út után megérkeztünk Zalaegerszegre. Amikor megérkeztünk a

szálláshelyre, az **AQUATHERMA termálfaluba**, a lélegzetünk is elállt, mert olyan szép helyre érkeztünk. Egészen meghatódtunk a látványtól. Aztán a fogadtatás is nagy meglepődést okozott számunkra, hiszen többfajta ízletes, finom süteménnyel kínáltak bennünket a házigazda diákok. Majd a korszerű rönkfá apartman házak szobáinak az „elfoglalása” következett. Kényelmesen elhelyezkedtünk, azaz a „kuckókat” egymásközt felosztottuk. A házakban, melyek két külön szobával, teljesen felszerelt modern konyhával, saját melegvízes tusolóval, tágas nappalival és fedett kis terasszal rendelkeztek 4, 5-en is voltunk. Kipakoltuk a csomagjainkat, majd vacsorázni indultunk a fedett kemencés teraszra, ahol házigazdáink finom bográccsal vártak bennünket. A vacsora után a projektben résztvevő diákok találkozója következett. Aztán meglepetés is volt, a táncház: a diákok a göcseji tánc alaplépéseit mutatták be. Tánc közben és utána pedig éjszakába nyúló beszélgetéssel, ismerkedéssel folytatódott az esténk. A hangulatos este után visszavonultunk a házikókba. Ott is sokat beszélgettünk és tévéztünk, alvásra csak ez után került sor, úgy reggel négy óra körül aludtunk el. Másnap reggel 7 órakor keltünk, majd reggelizni indultunk. A reggelit követően busszal indultunk az iskola vendéglátó kabinetjébe, ahol a közös főzés következett. Ott csoportokra osztottak bennünket: a szakácsok főztek, sütöttek, amit ebédkor elfogyasztottunk. A pincéreknek az asztal terítését tanították, a harmadik csoport pedig az iskolánkról és az utazásról írt naplót, beszámolót a számítógépen. Amikor a műhelymunkákkal végeztünk, a göcseji ételek felszolgálása és közös elfogyasztása következett. Igazán szépen megterített asztalok vártak minket és a finom ebéd. Osztálytársainkkal mi is és a zalaegerszegi diákok is ki lettek vendégelve. Ebéd előtt a meghívott vendégeket a zalaegerszegi Péterdombi Szakképző Iskola igazgatónője köszöntötte. Majd az ételek bemutatása következett, aztán végre az ételek felszolgálása. A hagyományos magyar ételek közül a finom gombalevest, a népszerű paprikás krumplit, a dödöllét, túrós, mákos, almás rétest fogyaszthattuk. Ebéd után a program kapcsán a projektben résztvevő helyi tanulók vezetésével Zalaegerszeg látványosságaival ismerkedhettünk. A Göcseji Falumúzeumban a helytörténeti kiállítást tekintettük meg. Majd ellátogattunk a 120 éves Arany Bárány Szállodába. A patinás épületben szakszerű vezetéssel megtekintettük az elegáns szobákat, az éttermet, a sörözőt, a kedves vendégek kényelmét szolgáló wellness és fitness-részleget is. Ezt követően két színvonalas bevásárlóközpont is ellátogattunk. Az utolsó, azaz a harmadik nap a Zala Megyei Kereskedelmi és Iparkamarában előadást hallgattuk meg a helyi szakképzés sajátosságairól, aztán Zalaegerszeg belvárosában körséta következett. Programunk utolsó része volt a megemlékezés az aradi vértanúkról a Csány-szobornál. Aztán a házigazdáinktól való búcsúzkodás következett. Mivel a három nap alatt igazi barátságok is szövődtek közöttünk, ezért nehéz és könnyes volt a búcsú. Azonban tudtuk, hogy még találkozunk, és a barátságunkat nem kell megszakítanunk, hiszen 2014. márciusában ismét találkozunk, de már Lendván, a mi iskolánkon.

Késő délutáni órákban értünk haza.

Nagyon boldogok voltunk, hogy iskolánkról mi, azaz a 2. e és a 2. f osztályok diákjai vehettünk részt a Határtalanul című programban. Máskor is szívesen ellátogattunk Zalaegerszegre, az új barátainkhoz.

Sarjaš Katarina, Kocet Petra, Gal Sendi, 2. e

»HATÁROK NÉLKÜL« KÁRPÁT-MEDENCEI IFJÚSÁGI TALÁLKOZÓ 2014. június 1-5.

Budapest Város Önkormányzata a június 4-ei Nemzeti Összetartozás Napjának programjaihoz csatlakozva idén harmadik ízben szervezte meg a Határok Nélkül című ifjúsági találkozót, melyen határon túli és fővárosi fiatalok vettek részt.

A találkozó legfőbb célja a megemlékezés mellett a Kárpát-medencei magyar ifjúsági, közösségi kapcsolatok elmélyítése és erősítése volt, valamint Budapest, mint a nemzet fővárosa történelmi és kulturális értékeinek bemutatása, megismerése.

Az emléknapi alkalmából a fővárosi és a határon túli fiatalok együtt kívántak példát mutatni az ifjúság határokon átnyúló testvéri, baráti együttműködésére és annak elmélyítésére.

A négynapos program keretében a diákok június 4-én megemlékezést tartottak a budapesti József Attila Színházban, ahol emlékszalagot helyeztek el a nemzet egységét szimbolizáló kopjafára.

Kránicz Alexandra, 2. c
Hozjan Aleksandra, 1 g

Tanulmányi kiránduláson voltunk

A Kétnyelvű Középiskola első diákjai 2013. október 17-én és 18-án két napra tanulmányi kirándulásra mentünk Magyarországra. Már régóta vártuk a kirándulást. Az indulás korán reggel 5.00 órakor volt. Busszal indultunk útnak az iskola elől. Első állomásunk Bugacpuszta volt, ahol 9.30 órakor megtekintettük a Pusztaprogramot, ami kocsikázást és lovasbemutatót tartalmazott. Az ebéd 10.30-kor volt a Karikás csárdában. A programot megvalósítva Kiskőrös felé mentünk. Kiskőrösön Petőfi Sándor, a magyar költészet egyik legismertebb és

legkiemelkedőbb alakjának szülőházát tekintettük meg. Az épületben a család egykori bútorai láthatóak, a szabadkéményes konyhában pedig korabeli főzőedények találhatók. A múzeumban megtudtuk, hogy közel ezer verset írt rövid élete során, ebből kb. nyolcszázötven maradt ránk. Petőfi verseit több mint ötven nyelven olvashatjuk. A múzeumban található Petőfi életútját bemutató állandó kiállítás is. Aznap délután még ellátogattunk Kalocsán a Porcelán Manufaktúrába is. Az üzemben a porcelán készletek, díszműárak széles választékát csodálhattuk meg gazdagon díszített hagyományos kalocsai mintával. De voltak egyedi elképzelésű mintákkal díszített tárgyak is. **Ezt követően Bátyán üzemlátogatás következett, és megtekintettük a Paprikamúzeumot is. Aztán nagyon kimerülten és fáradtan megérkeztünk a szállásunkra, a Fehértói Halászcseré és Panzióba.**

Ott vacsoráztunk, és egymás közt társalogtunk. Mivel nagyon jól éreztük magunkat beszélgetés közben, későn mentünk aludni. Másnap reggel fél kilenckor kezdődött az Ópusztaszeri Nemzeti Történelmi Emlékpark megtekintése, amely nagyon szép élmény volt. Az Emlékpark legnagyobb vonzereje "A magyarok bejövetele" c. monumentális körképfestmény. Ez a panorámakép a magyar nemzeti romantika legnagyszerűbb alkotása. Feszty Árpád a magyar történelem egyik jelentős epizódját örökítette meg a képen. A festmény megtekintésére kb. fél óra állt a rendelkezésünkre. A Körkép jeleneteit ismertetőszöveg és fénynyaláb mutatta be. Csodálatos volt. Azután Szegeden a híres Dómot és a városközpontot tekintettük meg. Ott ebédeltünk is. Szeged Magyarország harmadik legnépesebb városa, a Dél-Alföld legnagyobb városa, a Tisza és a Maros találkozásánál. Az úton hazafelé Mohácson is megálltunk, ahol megtekintettük a Mohácsi Nemzeti Emlékhelyet. Itt volt az 1526. augusztus 29-i mohácsi csata helyszíne. Az a történelmi jelentőségű csata, melynek során a magyar sereg vereséget szenvedett a török sereg ellen.

A park területe 1700 katona végső nyughelye. Mohács Magyarország legdélebbi Duna-parti települése. A város egyik legfőbb nevezetessége az évente megrendezett, ezrek által látogatott busójárás, amelyet 2009-ben felvettek az UNESCO szellemi örökség-listájára. A nap gyorsan eltelt, és az Emlékhely megtekintése után indultunk hazafelé. Útközben volt egy pihenőnk, majd folytattuk utunkat. A buszon sokat beszélgettünk és nevettünk. Már késő éjszaka volt, mire megérkeztünk Lendvára az iskolaudvarra, ahol szüleink nagy örömmel vártak bennünket.

Sok élménnyel gazdagodtunk a kétnapos tanulmányi kirándulás során, biztosan sokáig nem felejtjük el.

Banfi Hana, 1. a

SUNNY DAYS IN LONDON

Our amazing journey began on the 30th of May 2014 when we took the bus to the Zagreb Airport. A group of 28 intellectual and ambitious students started their trip to London with a lot of energy. With the level of excitement rising every second, we flew over to the UK's capital.

After the flight, already lacking energy, we finally found (at 2 a.m.!) our poorly marked hostel, which was, despite everything, above expected. Needless to say, our first night was quite short.

We started our first day by visiting the Globe Theatre. Our tour guide was really great – he explained everything at a gentle pace, told us about things we wouldn't hear in school and showed us places other groups didn't have the

permission to see. In the lunchtime we visited a market called Borough. You could experience a lot of different cultures through the food they were offering there - from Indian and Chinese cuisine to lots of different pastries, as well as Mexican stands selling chilli. Of course, you could get an ordinary hamburger or a hot dog there, too.

We walked past some of the most famous sights of London, like the Trafalgar square, which is exactly in the centre of the city, with a few remarkable statues. One of them attracted us immediately, a giant blue rooster called Hahn/Cock. It's said that it is intended as a playful counterpoint to the statues in the

square. It's been there since last year's summer. We also went to Piccadilly Circus, which is known by its illuminated signs, passed the Jubilee Bridge and many more.

Then came the fun for the girls, mostly. We went to Camden Market and Oxford Street, which are both known as the places you would go for shopping if you're in London. It was a great few hours for all of us, because it wasn't just about the shopping, it was also about experiencing the culture, the city and the people of London.

The next day started with the educational Natural History Museum. It really is a thing to see, it's interactive, and you can learn a lot of new things in a fun way, being in good company. It wasn't the only museum we saw that day, we also visited the British Museum. The building is exceptional; the whole architecture is simply breath-taking. I think we are all sorry that we were too tired and couldn't see more of it.

Not to think we were only visiting museums, we also went to the outstanding Big Ben and the Palace of Westminster, watched the Changing of the Guards at the Buckingham Palace, glimpsed at the infamous 10 Downing Street and while walking to see all of these, went through some of the countless parks in London, like St. James' park and Green Park.

Because you don't experience England in the right way if you don't visit a proper English pub, we decided to spend the evening in one of them. Of course, none of us could get

an English beer, so we drank water, juice and tea, but at least we got into a pub (most of them don't let children younger than 18 in after 9 p.m.).

Our main source of transportation was the famous Tube, so way we didn't see a lot. That's why we took a so called on, hop off" bus tour. It's like a double-decker without a so tourists can enjoy their ride and see much more. We did see a lot, in fact, the whole centre and the top few sights got to know London better because of the interesting tour guides.

that
"Hop
roof,
really
and

got off the bus at the magnificent Tower of London. From top of the defensive wall we could see the whole fortress and we had a great view of the nearby buildings and the Thames as well. We entered and there was a Beefeater waiting to show us around

the magnificent place. The stories he told were scary, but interesting and mind-blowing.

We had the last chance to buy some things on Oxford Street for our beloved ones back home, but also had the chance to go to Hyde park. It really is as huge and marvellous as they say - a big green spot surrounded by skyscrapers, a place to relax and a nice getaway place. Just what the people in big cities need.

Later on we took a boat down the Thames and had a chance to see the Tower, the Big Ben, the London Eye and other magnificent buildings and sights along the river for

the last time. Last, but not least though. Certainly, some of us will return to England with good memories of the astonishing architecture, medieval and modern, then of course the rich British history, the kind and different people and their culture. We haven't had the chance to experience the night life so much, but surely it will be a good reason for returning to London

The students of 2.b

A harmadikosok két napos magyarországi tanulmányi kirándulása

A szokásostól eltérően, az idei harmadikosok vasárnap indultunk kirándulni, pontosabban 2013. október 13-án és 14-én. A tanulmányi kirándulásunk úti célja Budapest és tágabb környéke volt.

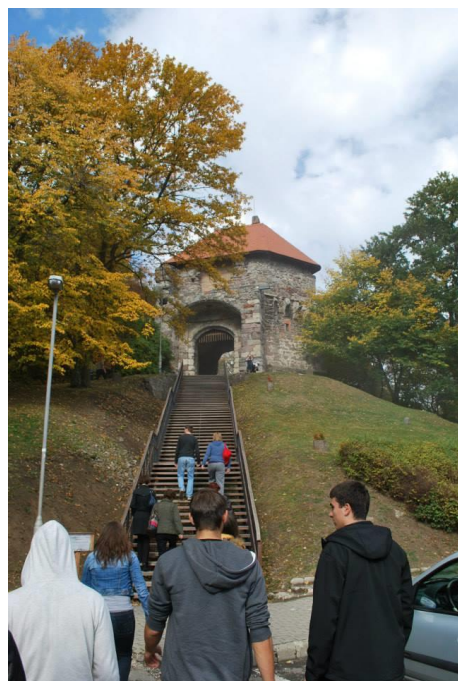
Korán reggel 5 órakor indultunk el busszal az iskolaudvarról. Első állomásunk Szentendre volt. Röpké négy óra utazás után meg is érkeztünk a művészetek városába. Szentendre elsősorban művészetével és kultúrájával ragadja magával a látogatót. De, mint vegyes etnikumú városka is híres a befogadásáról. Itt végigsétáltunk a városközpontba, ahol bekukkantottunk a Blagovesztenszka szerb ortodox templomba is. Nagyon szép ikonosztásokat láttunk. Majd tovább mentünk a Dunaparra. Útközben Kovács Margit Múzeum feliratú épület mellett haladtunk el. Aztán tettünk egy körsétát a

kisváros sajátosan mediterrán hangulatú épületei között a belvárosban. Betértünk egy-két üzletbe is. Indulásra készen gyülekeztünk a barokk stílusú Szentháromság-szobornál. Ezután utunk Visegrádra vezetett, a népszerű kirándulóhelyre. Magyarország egyik legkisebb, de egyik legrégebb városába. Útközben az autóbusból még láttuk a Szentendrei Szabadtéri Néprajzi Múzeum egy részét. Visegrád a Dunakanyarban, a Duna folyam jobb

partján, Budapesttől északra 30 km-re található, a Visegrádi-hegységhez tartozó hegyek koszorújában. Már messziről látszik a Várhegyen álló Fellekvár. Itt volt 1335-ben a nevezetes visegrádi királytalálkozó. Károly Róbert magyar király, János cseh király és III. Kázmér lengyel király mellett számos másik hatalom, így a Német Lovagrend is képviseltette magát. Visegrádon a három király szövetséget kötött. Megállapodtak, hogy közösen lépnek fel Bécs árumegállító joga ellen, kereskedők részére a bécsi vám kikerülését rendelik el. Nagyon tetszett a panoptikum, amely épp ezen találkozót varázsolta elénk. Az idegenvezetőnkől megtudtuk, hogy Visegrád Mátyás király uralkodása idején budai, illetve visegrádi udvara az európai reneszánsz egyik központja volt.

A Fellekvártól igazán élveztük a csodálatos kilátást a Dunakanyarra. A sok sétálástól elfáradtunk és megéhezünk, így utunk Budapest felé tartott, pontosabban az Aréna Plaza Bevásárlóközpontba. Az Aréna Plaza Magyarország és egyben Közép-Európa legnagyobb alapterületű bevásárlóközpontja, mely Budapesten, a Kerepesi úton, az egykori Ügető helyén található. Itt megebédeltünk, és jutott egy kis idő vásárlásra is. Ebéd után megnéztük a Terror Háza Múzeumot. A Terror Háza Múzeum a 20. századi diktatúrák áldozatainak emlékére létrehozott múzeum

Budapesten, az Andrássy út 60. szám alatt. A XX. század két legkegyetlenebb rendszere által fogva tartott, megkínzott és meggyilkolt embereknek, ill. áldozatoknak kíván emléket állítani. Szörnyű dolgokat hallottunk és láttunk az elkövetett borzalmakról. Megnéztük a szűk, sötét cellákat, ahová az áldozatokat zárták be. E megrázó és felkavaró élmény után a hostelünkbe igyekeztünk. Fiúk, lányok és tanárok egyaránt kicsiptük magunkat, hiszen Budapest egyik legnagyobb múltú, legnépszerűbb színházába, a Vígszínházba mentünk a 19.00 órai előadásra. A Hegedűs a háztetőn című két részes világhírű musicalt néztük meg. A zenés darab hossza 2 óra 45 percig tartott. Úgy gondolom, az előadást követően mindannyiunkban megmaradt az a tanulság, hogy életünk során mennyire fontos szerepet kell tulajdonítani a hagyománynak. Remélem, hogy ezen életszemlélet igazán megszívlelendő, meg aztán az előadás során elhangzott kellemes, egyszerű dallamok.

A csodálatos est hangulatát fokozva felmentünk, felsétáltunk a Gellért-hegyi Citadellára. Káprázatos volt a kilátás az éjszakai kivilágított Budapestre, nemhiába Budapest éjszakai látványa messze földön híres, amikor éjszakai fényárban úszik a város. Az egyedülálló látványtól feltöltődve, azonban fáradtan a sok gyaloglástól, visszatértünk a hostelünkbe, és reggel felé lefeküdtünk.

Másnap reggel teli energiával elsétáltunk a Parlamentbe. Mielőtt beengedtek volna, a biztonsági őrök átnézték, nehogy veszélyes, oda nem illő tárgyakat vigyünk be magunkkal. A körbevezetés során megtudtuk, hogy itt őrzik a Szent Koronát, az országalmát, a jogart és a kardot. Azt is megtudtuk, hogy a magyar Parlament a harmadik legszebb parlament a világon, és Magyarország legismertebb épülete. A Parlament után a Szent István-bazilikába mentünk. A bazilika Magyarország egyik legjelentősebb egyházi épülete, a főváros egyik legnagyobb idegenforgalmi nevezetessége, a *Szent István-kultusz* fő helyszíne. Itt megnéztük az épület névadójának, Szent Istvánnak az épségben maradt kezét, illetve az ereklyeként őrzött Szent Jobbot. Aztán megtudtuk, hogy az épület a maga 96 méterével az ország harmadik legmagasabb épülete. Ezt követően ebédszünet következett a WestEnd City Bevásárlóközpontban. A tartalmasan eltöltött szabadidő után a Hősök terére utaztunk, amelyet csak a buszból tudtunk megcsodálni, mivel nem volt elég időnk. Annak ellenére sok mindenről tájékozottatott bennünket Dancs Anna tanárnő. Így megtudtuk, hogy a magyar honfoglalás ezeréves jubileumára szánt szoboregyüttest 1898-ban kezdték építeni, tehát a magyar honfoglalás ezeréves jubileumának állít emléket. Az eredeti szobrok többsége Zala György munkája volt, aki Lendva, illetve Alsólendva híres, nagy szülöttje volt. A tanárnő azt is elmondta, hogy a Millenniumi emlékmű másolata Sanghaj mellett található.

Utunk Gödöllő felé vezetett, a Királyi Kastélyba, amelynek építtetését a XVIII. század egyik legtekintélyesebb magyar főura, Grassalkovich I. Antal gróf 1735 után kezdte meg. Az épületben ma múzeum működik, a kastély jelentős rendezvényközpont is. Ez a kastély Erzsébet királynő és Ferenc József király pihenő rezidenciája volt. Megtudtuk, hogy Erzsébet királyné sokszor járt itt, távol a bécsi etikettől, tavasszal és ősszel pihent itt, férje is gyakran elkíserte őt. Betekintettünk Sissi lovardájába és az ízlésesen kialakított királyi szobákba. De, megnéztük a 3D vetítéses filmet Sissi királynéről és a főúri lovaskultúráról.

Kirándulásunk utolsó és egyben legjobb „szabadidős” állomása Mogyoród, a Hungarokart volt. Nagy élményben volt részünk mindazoknak, akik beültünk a jelenleg legmodernabb 270 köbcentis SODI GT4-es gokartokba. Én is nagy élvezettel száguldoztam az izgalmas, lendületes, technikás, kanyarokkal tűzdelt pályán. A többiek pedig frissítő mellett nyugodtan szurkoltak a versenyzőinknek.

Késő éjszakai órákban fáradtan, de teli sok szép, maradandó élménnyel tértünk haza. Ez a két nap sok élményt adott, ezért biztosan sokáig nem felejtjük el.

Somi Tatjana, 3. b

OBDELAVA PODATKOV, 28.3.2014 PROJEKTNI DAN

Kot že nekaj let prej, smo tudi letos v vseh prvih letnikih izvedli projektni dan OBDELAVA PODATKOV. Projektni dan je potekal tako, da so dijaki pri športni vzgoji zbrali podatke, jih matematično obravnavali in na koncu, pri informatiki, tudi računalniško obdelali, torej predstavili različne srednje vrednosti od aritmetične sredine, modusa, mediane do standardnega odklona. Dobljene rezultate so predstavili še v grafični obliki, in to z različnimi vrstami grafikonov v programu Excel.

Projektni dan je uspel, saj so bili dijaki s svojim delom zadovoljni, prav tako pa smo bili zadovoljni tudi učitelji, ki smo sodelovali, torej pri športni vzgoji Attila Horváth ter Mirjana Nađ, pri matematiki Sandra Sabo in Simona Šamu, pri informatiki pa Silvija Vučak Virant in Alfred Feher.

RISBE DIJAKOV PRI INF IN PPR

Bogdan Attila, 1a: Palestina

Hana Banfi, 1a: Medicina v antiki

Kocon Kaja, 1c: Muca na veji

Unsere Reise nach Ungarn

Die ersten Klassen unserer Schule (a, b, d) sind am 17. Oktober um 5 Uhr morgens nach Ungarn losgefahren. Die erste Haltestelle war in Bugacpuszta. Wir haben uns dort eine Pferdeshow angesehen. Danach sind wir mit der Kutsche zum Mittagessen gefahren. Nach dem Essen sind wir nach Kiskőrös gefahren, um uns dort das Geburtshaus von Petőfi Sándor anzusehen. In Kalocsa haben wir für eine Weile der Porzellanherstellung beigewohnt und uns die Paprikagewinnung angesehen.

Anschließend sind wir nach Szeged gefahren, haben uns in der Stadt ein bisschen umgeschaut, eine Kleinigkeit in Mc Donalds gegessen und fuhren nach der Kirchenbesichtigung ins Motel. Dort haben wir zu Abend gegessen, uns in die Zimmer verkrochen und uns unterhalten.

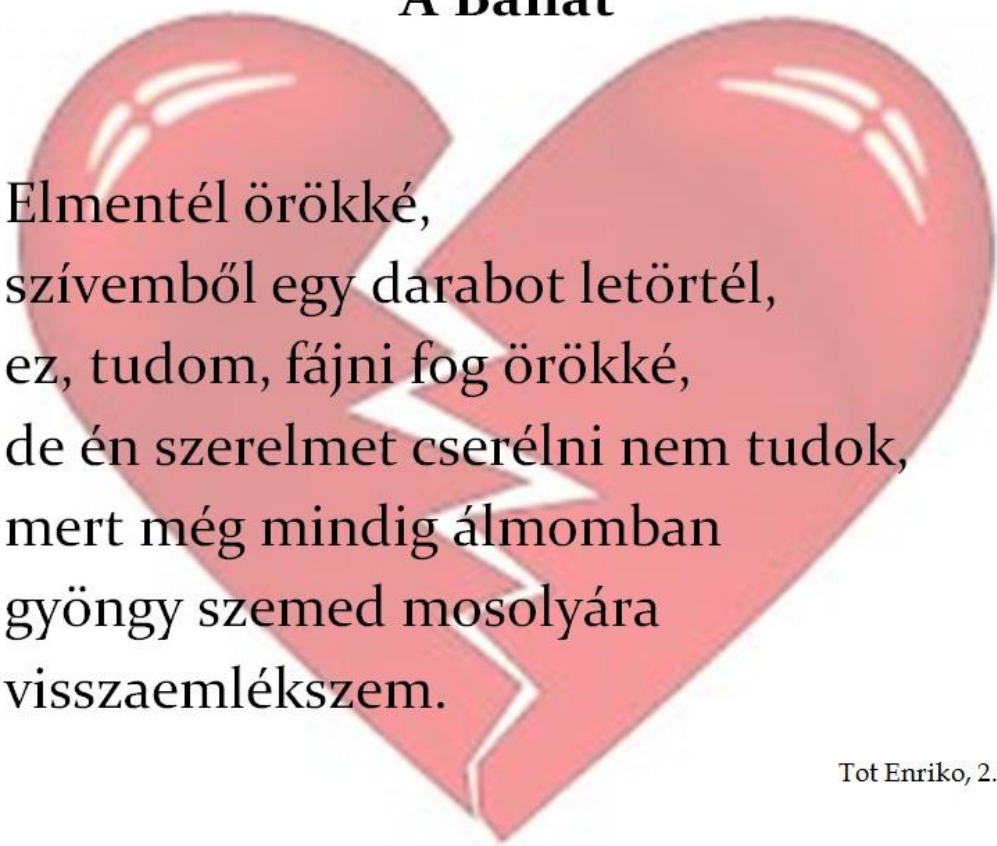
Am nächsten Morgen wurden zuerst die Zimmer aufgeräumt, danach wurde gegessen und schon machten wir uns auf den Weg nach Hause. In Mohács haben wir uns das Museum angesehen.

Um 22 Uhr sind wir zu Hause angekommen.

Mir hat die Reise sehr gefallen, aber sie war für meinen Geschmack zu kurz.

Samira Hartmann, 1. a

A Bánat

Elmentél örökké,
szívemből egy darabot letörtél,
ez, tudom, fájni fog örökké,
de én szerelmet cserélni nem tudok,
mert még mindig álmomban
gyöngy szemed mosolyára
visszaemlékszem.

Tot Enriko, 2.e

Vörösmartyról

Szabad akarok lenni
 Kezembe fegyvert nem fogok venni
 Én vagyok a nagy harcos
 Elhagyott engem a puszta sors
 Nem merek harcba menni
 Inkább a tintába mártott tollat forgatom

Én leszek a haza megmentője
 Az emberek dicsőítenek majd engemet
 Írok és sírok
 A harc után sokat bujdosok
 Szakállat növesztek, fejemet vakargatom
 A fejemben küzdöm a véres harcom

Nagy a szám, védem a hazám
 Ha harcról kérdeznek, nézek majd bambán
 Iskolákban nevem emlegetik
 Félelmemet sokan kinevetik
 A toll erősebb a kardnál
 Messze elkergeti a fájdalmas halált

Sobočan Niki, 3.d

Poetic experiments in English 1.a

I Am

I am happy and sad
I wonder if you like me
I hear your heart
I see you
I want you
I am happy and sad

I pretend that I'm happy
I feel freedom
I touch you
I worry about you
I cry every day
I am happy and sad

I understand you
I dream about you
I try to understand you
I hope i like you
I am in love with you

I Am

I am happy and free
I wonder about freedom
I hear screaming
I see the mountains
I want freedom in the world
I am happy and free

I pretend to be brave
I feel freedom
I touch the sky
I worry about the earth
I cry about history
I am happy and free

I understand people
I say goodbye
I dream about the future
I try to be good
I hope for freedom
I am happy and free

I Am

I am sad and lonely
I wonder how people can write "kill yourself"
I hear voices in my head
I see fire and smoke
I want to be happy again
I am sad and lonely

I pretend to be happy
I feel like everybody secretly hates me
I touch someone's wrists and think about their cuts
I worry about everything
I cry at night so nobody can see me
I am sad and lonely

I understand the sad little kids
I say so much but nobody hears it
I dream about death
I try to change myself
I hope i will see my daddy in heaven
I am sad and lonely

I Am

I am wild and young
I wonder why I'm still here
I hear every cold colour
I see people dying
I want to get out of here
I am wild and young

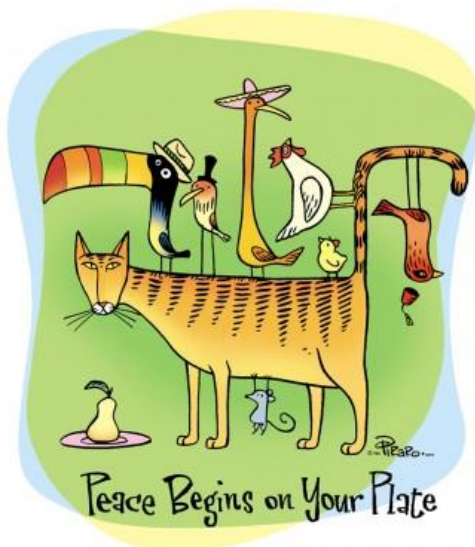
I pretend to be perfect
I feel lonely and empty
I touch the clouds in the sky
I worry about nothing
I cry and I can't stop
I am wild and young

I understand the shadows
I dream about a better world
I try to ignore the happiness
I hope I get out of here
I am wild and young

Pekel so ljudje okoli tebe (1)

Zadnje čase veliko premišlujem o tem, kako se je pravzaprav izoblikovala moja osebnost, kako sem dobil svoje dobre in slabe lastnosti ter na kakšen način vplivajo name ljudje v moji okolici. Imam veliko prijateljev, vendar v ožjem krogu imam le takšne prijatelje, ki me v mišljenju in dejanjih spominjajo name, ob tem pa oblikujejo še moj pogled na svet.

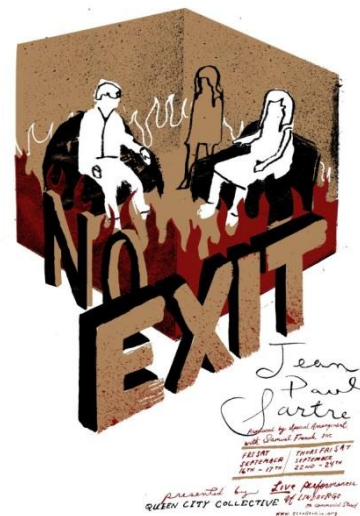
Ljudje smo nenehno v stiku s sočlovekom. Doma, v šoli, v trgovini ali na delovnem mestu se vedno srečujemo z osebami, ki so nam podobne, vendar se velikokrat zgodi, da določene osebe ne razumemo in jih zato uvrščamo na negativno listo naših znancev, v t. i. »pekel«. Ti ljudje niso vedno slabi ljudje, ampak se njihov pogled na svet ne ujema z našim in zato jih uvrščamo v drugo skupino. Včasih, ko poslušam ljudi okoli sebe, se vprašam, kaj sploh počnem v družbi teh ljudi? Zaradi

izoblikuje sovraštvo do drugačnih in se nam določene osebe kar gnusijo, ko se z njimi srečamo. Premišlujemo o odhodu drugam, vendar nam je usojeno, da moramo živeti v tem prostoru s temi osebami. Zame je to najhujša kazen, ki jo lahko izrečemo človeku. Mislim, da bi tudi jaz v takšni situaciji hitro obupal in ne bi našel rešitve za ta problem.

Včasih pa nam vendar pridejo prav tudi takšne osebe, ki nimajo enakega stališča kot mi. Ti nam pomagajo izoblikovati objektivno mišljenje o svetu, ampak seveda le takrat, če smo pripravljeni sprejeti mnenja drugih. Tako lahko postanemo boljše osebe, saj bomo hitreje ugotovili, v katerem primeru je katera odločitev najboljša.

Pogosto mislimo, da živimo v pravem peklu. Ljudje okoli nas nam nasprotujejo in nas ne razumejo. V takšnem okolju je življenje nevzdržno in zato moramo sprejeti veliko odločitev. Ali se premaknemo v drug prostor, kjer naša osebnost ne bo več ogrožena, ali pa ostanemo v istem okolju in poskusimo izoblikovati bolj odprto osebnost, s katero se lahko prilagodimo prav vsaki skupini ljudi.

nasprotujočih si mnenj ne moremo izoblikovati normalnega ozračja za pogovor in zato se stiki med ljudmi pretrgajo. V nasprotnem primeru, če moramo še vedno biti v istem prostoru z osebo, ki nam ni simpatična, se hitro lahko zgodi, da se bomo počutili kot angelčki v peklu. Ampak čez čas nam bo postalo dovolj in potem moramo povedati svoje mnenje, čeprav to drugi osebi ne bo pogodu.

V delu J. P. Sartra *Za zaprtimi vrati* so bili le trije v eni sobi in so kar hitro opazili slabe oziroma moteče lastnosti drugih. Vsaka oseba je imela svoj pogled na svet in zato so se kar hitro vnele provokacije in trenja med »prebivalci« sobe. Ampak ker jim je bilo to usojeno, so morali poslušati drug drugega celo posmrtno življenje.

Zdi se mi, da je za vsakogar največja kazen preživeti življenje v okolju, kjer ne najde svojega mesta. Na začetku še toleriramo napake in lastnosti drugih, čez čas pa se v nas

David Horvat, 3. b

Sag nicht, dass du geben willst, sondern gib!

(Goethe)

Leere Versprechungen gibt es heutzutage viel zu viele. Sei es zu Hause, bei der Arbeit, in der Schule, im alltäglichen Gespräch, ..., daran fehlt's nirgends. Deshalb müssen wir aufpassen, was wir versprechen oder sagen, auch wenn wir sicher sind, dass nichts schief gehen kann. Allzu oft sind solche Versprechungen im Parlament zu hören. Es ist traurig, aber meistens können wir dagegen nichts tun. Leute wählen ihre Vertreter, um Veränderungen zu veranlassen. Wie leicht in der Vorwahlzeit versprochen, so leicht später gebrochen.

Auch zu Hause passiert das oft. Die Eltern machen so Manches, nur um ihre Kinder zufrieden zu stellen. Die sind meistens Opfer von leeren Versprechungen. Andererseits versprechen die Kinder, sich zu benehmen und sich um gute Noten zu bemühen, was zugegebenermaßen manchmal nicht so einfach ist. Warum sagen die Leute etwas und tun es dann nicht? In der Schule passiert das auch oft. Wir Schüler versprechen immer wieder unsere Hausaufgaben zu machen, was eigentlich nur gut für uns ist, aber dann vergessen wir es einfach. Die fehlende Zahl von gemachten Hausaufgaben kann sich manchmal auf unseren Noten zeigen.

IN der Zusammenfassung ist Geben sehr wichtig. Es zeigt Respekt und Willensbereitschaft. Man muss keine Versprechungen halten, aber es ist schon wichtig, darauf zu achten, dass man sie erfüllen kann.

Peter Bernad, 3. b

Jaz in moj Ulikses – grozljivka v dveh dejanjih (prvi del)

Končno sem se resno spravila k tem, niti najmanj privlačnim, 1100 stranem opisa nekega, zame čisto nezanimivega dne v Dublinu. Čeprav sem prvih 100 strani že prebrala poleti, sem se odločila, da bo kar najbolje, če se jih še enkrat, malce natančneje lotim.

In tako sem spet bila na ploščadi za topove in opazovala Bucka med britjem ter Stephena, ki je mirno poslušal vse, kar mu je ta pametnjakovič govoril. Hvala bogu sta se kar hitro pobrala v kuhinjo na zajtrk. Hrana torej... "Tema zame," sem pomislila, toda čaj z mlekom in kruh z maslom te pač ne navdušita pretirano. In nato pot v kopališče, Stephenov ne ravno uspešen način poučevanja in sprehod po obali, skratka nič posebno zanimivega.

Nato sem se preselila v Bloomovo kuhinjo. Tu je moje misli odneslo drugam. Mislim, pa saj vsak normalen človek ob besedi Bloom pomisli na Orlanda Blooma, tistega postavnega pirata... Kuhinja torej... Vse skupaj mi je takoj pokvaril opis Leopoldovih najljubših jedi, zaradi katerega se res vsaj vsaj za nekaj ur izogne hrani. (Mislim, pa komu so vseč ledvice zaradi priokusa po urinu?!?) Še sreča, da je nato v kuhinjo prišla črna mačka, ki ji je Bloom posvetil nekaj trenutkov. Potem se je vrnil k pripravi zajtrka za ženo, ki je kot kaka princeska mirno spala v svoji razmetani spalnici. Lenobi se ni dalo niti toliko vstati, da bi pojedla zajtrk, ki ji ga je njen malce čuden, vendar očitno skrben mož pripravil. Toda on temu ni posvečal pozornosti, raje je šel v mesto, po eno izmed svojih najljubših čud od hrane. Čuden okus in nemarna žena, človek se ti kar zasmili....

Schlussstrich unter das 1. Jahr am Gymnasium

Es begann alles im letzten Schuljahr, als wir noch die Grundschule besucht haben. Es war März und wir mussten uns entscheiden, wo wir unsere Ausbildung fortsetzen. Ich konnte mich zwischen 2 Schulen einfach nicht sofort entscheiden, aber es war klar, ich gehe auf jeden Fall ins Gymnasium. Ich wusste nicht nur nicht wohin. Am Anfang wollte ich nach Ljutomer, aber es gab einfach zu viele Nachteile. Es war zu weit weg und meine Oma könnte nicht zur Sprechstunde gehen, weil es keine Busse mehr um die Uhrzeit gab. Dann habe ich noch andere gefragt und die meisten haben mir mit diesem Satz geantwortet: "Wenn du ein Gymnasium in Lendava hast, warum willst du dann weg von hier?" Sie hatten Recht, aber ich war jetzt schon 15 Jahre alt und wollte nicht in Lendava bleiben. Als wir dann die Formulare bekommen haben, musste ich mich entscheiden, ich habe nicht zu lange gebraucht und nach 15 Minuten stand da "Dvojezična srednja šola Lendava" (Zweisprachige Mittelschule Lendava). Es stand fest, ich gehe nach Lendava. Ich glaube, die 9. Klasse war am schnellsten vorbei. Wir hatten auch noch den Abschlussball. Und dann kamen die langen, heißen Sommerferien und ich habe gar nicht an die Schule gedacht. Ich war 1 Woche in Deutschland, 1 Woche im Camp und habe mich ganz an die Ferien gewöhnt. Aber wie sagt man so schön: "Alles Schöne vergeht mal."

Und der 2. September war ganz schnell wieder vor der Tür. Ich hatte alle Bücher und Hefte, und war ganz darauf gespannt, wie der 1. Schultag abläuft. Ich wohne in der Nähe von der Grundschule und musste dann am 2. September vorbei laufen. Als ich vor der Grundschule war, habe ich es fast vergessen, dass ich eigentlich nicht dahin gehen muss und bin weiter gegangen. Die Angst war immer größer und sie wollte einfach nicht weggehen.

Alle waren schon bei der Schule und sind dann reingegangen. Es war nicht so schlimm, wie ich es gedacht habe. Die Monate sind wie im Flug vergangen und ich sitze hier und bereue nicht, dass ich nach Lendava gekommen bin.

Ich hatte Höhen und Tiefen, noch ein guter Monat und es sind wieder Sommerferien. Diese Schule ist echt gut, die Menschen sind nett und hilfsbereit. Man ist nie alleine und Probleme lösen wir zusammen. Auch wenn es Streit gibt, ist am nächsten Tag alles wieder gut. Es war nicht so schlimm und meine Angst ist auch weg. Endlich. Es ist einfach eine schöne Zeit. Und wenn mich jetzt Jemand fragt, ja ich vermisse die Grundschule, aber nur ein wenig und ich kann diese Schule einfach nur empfehlen! Es ist ganz egal, ob du nach Ljutomer, Maribor, oder Lendava gehst, man muss immer viel lernen. Du gewöhnst dich daran, glaub mir!

Die schlimmsten Monate (wenn ich so zurück denke) waren Dezember, März und Mai. Das haben wir alles geschafft. Noch 3 Jahre und ich stehe wieder von einer Entscheidung. Ich weiß jetzt schon, dass ich wahrscheinlich etwas mit Sprachen oder Psychologie Studieren werde.

Samira Hartmann, 1.a

ČIGUMIJEVA BLODNJA PO MOJI USTNI VOTLINI

Kako bi bilo, če bi bila čigumi?

Na to sem pomislila, ko se nazadnje žvečila. Bil je hladen septembrski dan, zjutraj, ko sem bila še zaspana. Glavo sem naslonila na šolsko klop, da bi se malo spočila. Naslednji trenutek se je zgodilo nekaj nenavadnega. Kar naenkrat sem se znašla v nekakšni škatli. Bila je zelo majhna, zaradi česar sem se počutila zelo utesnjeno.

»Kaj je sedaj to? Kje sem?« sem se spraševala.

»Vse je v redu, zaspi,« mi je odgovoril neznan piskajoč glas. Prostor je bil zatemnjen, tako nisem videla ničesar. Vedela sem, da nisem sama, zato sem se spet oglasila:

»Kdo ste?«

»Tvoji bratje in sestre,« mi je odgovoril sedaj moški, vendar še zmeraj rahlo piskajoč glas. Bila sem zmedena, saj se bila edini otrok v družini. Še preden sem uspela postaviti naslednje vprašanje, se je prostor osvetlil. Svetloba je bila na moji strani zelo močna. Naenkrat sem začutila, da me nekaj skuša spraviti iz škatlice. Nekaj časa sem se uspela upirati, a sem na koncu obupala. Znašla sem se na gromozanski dlani, ki je potovala proti ustom. Ni mi bilo povsem jasno, kaj se dogaja in zakaj me želi ta velikan pojesti.

Ko me je daj v svoja usta, me je le žvečil. V njegovih ustih je bilo temno, imela sem občutek, da dežuje. Potovala sem od sekalcem, pa vse tja do kočnikov. Ugotovila sem, da so nekateri zobje bolj ploščati, drugi bolj ostri. Raziskala sem vsak del ustne votline, saj me je zanimalo, ali se nahajam v človeških ustih ali kje drugje. Zmotil me je glas, ki mi je rekel, naj čigumi vržem v smeti, saj saj se pri uri ne žveči.

Takrat sem se zavedala, da sem se zasanjala in se za trenutek prelevila v čigumi. Po tem dogodku sem sklenila, da ne bom več žvečila, saj sedaj vem, kako se počuti čigumi v moji ustni votlini.

Ein Tag wie dieser

Es war 10. Mai. Ich und noch einige von der Schule sind nach Wien gefahren. Es war zum dritten Mal, dass ich Wien besuchte, aber es hat sich gelohnt.

Am Samstag um 5 Uhr morgens ging es los. Zuerst sind wir nur bis Murska Sobota gefahren, weil einer von den Schülern zur Toilette musste. Na toll! Aber dann ging es richtig los. Nach der langen Fahrt sind wir in der österreichischen Metropole angekommen. Als Erstes stand auf dem Programm die Besichtigung des Schlosses Schönbrunn, der Sommerresidenz der Habsburger. Innen ist es wunderschön. Wir konnten uns an echten Möbeln und dem Geschirr sattsehen, die noch Kaiserin Elisabeth/Sissi benutzt hat. Auch die Umgebung mit wunderschönen Gärten ist eine echte Augenweide.

Danach ging es zum Naturhistorischen Museum. Da war die Zeit leider sehr knapp, so sind wir nur durchgelaufen, ohne uns was richtig anzusehen.

Nach der anstrengenden „Lauferei“ haben wir uns eine Verstärkung wohl verdient. Ohne Wienerschnitzel und Kartoffelsalat geht es in Wien natürlich nicht.

Mit vollem Bauch ging es weiter Richtung Prater. Zuerst mussten wir alle das Riesenrad ausprobieren. Von da oben bot sich uns ein wunderschöner Blick auf die ganze Stadt. Nach dieser „Entspannung“ endlich 30 Minuten frei. Zwar nicht viel, trotzdem konnten wir Einiges ausprobieren. Dazu benötigte man natürlich das Doppelte der zur Verfügung stehenden Freizeit. Und schon war es an der Zeit, sich von Wien zu verabschieden und den nach-Hause-Weg anzutreten.

Ines Katarina Gaal 3. b

Pomemben dejavnik v našem življenju pa je poleg družbe in prijateljev še samota. Ko pomislimo na samoto, se nam v mislih pojavi slika človeka, ki sedi v puščavi. Vendar to ni samota, ki jo potrebujemo. Mi potrebujemo le to, da se usedemo v nek miren kotiček, kjer lahko premislimo, kaj se je danes z nami zgodilo, ali o tem, kako rešiti težave s prijateljem. Potrebujemo samoto, da se lahko umirimo in trezno premislimo o težavah našega življenja. Kajti če po prepiru ne premislimo dogodkov, ampak se rajši odpravimo v družbo prijateljev, se lahko hitro opečemo. Prijatelji bodo hoteli pomagati in bodo po vsej verjetnosti zagotavljali, da imamo prav, tudi takrat, ko ni nimamo.

Tako se bomo zapletli v svojo past in namesto, da bi se pobotali, se bomo le dalje prepirali.

Na splošno trditi, da so ljudje okoli nas pekel, je zmotno. Včasih potrebujemo odmor, malo samote, da lahko pravilno vodimo svoje življenje. Vendar si včasih ljudje znamo sami ustvariti peklenko vzdušje.

Peter Somi, 3. b

Ulikses, parodija v 1 in pol dejanja (drugi del)

Bloom torej... Nazadnje se mi je smilil, ampak po tem najinem sprehodu do mesnice pa nič več! Saj ne rečem, da mora biti poročen moški slep za vse druge ženske, toda pretiravati pa spet ni treba! Ajd, da bi bila gospodična res nadčloveško lepa, toda po opisih sodeč je bila pač malce bolj zaobljena (beri: prsata) ženska, ki je vsake toliko stepla preprogo. No čeprav, vsak ima svoj okus...

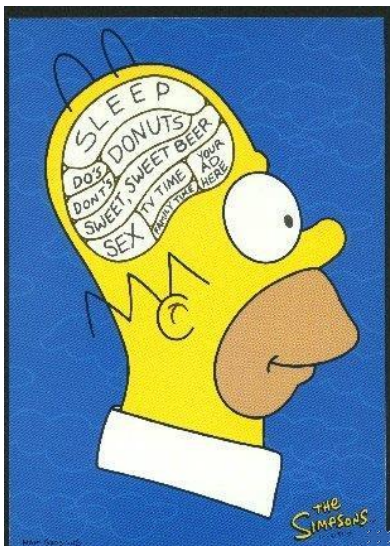
In potem pridemo do pisem! Sprva ga dobi Molly in tu je celo Bloomu jasno, da ji ga je poslal ljubimec. Pa smo spet tu, ubogi Bloom, bla, bla bla potem pa bum! Tudi on dobi pismo, v katerem ga neka baburina najprej okrega za bog ve kaj, nato vpraša, kdaj se lahko dobita, na koncu, pa jo zanima še dišava, ki jo uporablja njegova žena. In potem naj pri taki knjigi še vztrajam?! Saj ne da imam kako izbiro...

Zdaj pa še pogreb... Mislim, a se bo zgodilo kaj veselega in pozitivnega tudi???

Jej, Bloom je na večerji, Molly pa se zabava z ljubimcem... No, se pa vsaj končno nekaj dogaja...

In tu pač moram odnehati; za nekaj časa. Če sem iskrena, me še vedno vsake toliko strese ob misli na vse tiste organe, ki jih Leopold s takšnim užitkom jé. Verjetno ena tistih stvari, ki jih pri moških pač ni mogoče razumeti. No razen nekaj izjem mogoče, izjeme vedno so. Verjetno obstaja tudi kdo, ki je užival ob prebiranju tega čuda od knjige. Morda je bil pod vplivom kake...hm...kake čarovnije al nekaj... Vseeno, pa ne bi imela nič proti pogovoru z njo/njim. Morda bi mi lahko celo pomagal/a v tej moji, grozljivo – parodični vojni z Uliksesom. Če mi ne verjameš, pa poskusi. :)

Ein „Ausflug ins Gehirn“

Am Donnerstag, 3. Oktober, fuhren wir nach Ljubljana, um an der wissenschaftlicher Woche teil zu nehmen. Das Thema des Tages war das Gehirn, was sich nicht so spannend angehört hatte, aber die Vorträge waren mehr als das. Und um dem Tag noch zu verbessern waren die Vorträge in dem Kolosseum Ljubljana, in den Kinohallen.

Die Vorträge waren über die eigentlichen Funktion, die innere Struktur, wo wir ein bisschen aufgefrischt wurden über unser Wissen vom den Biologieunterricht. Der nächste Vortrag hat von Brüchen und Komplikationen gehandelt, was passiert, wenn wir uns den Schädel anstoßen. Wir haben herausgefunden, dass man einen hohen Sturz überleben kann, weil der Kopf die Kraft übernehmen kann statt des Hirns, aber dass wir dann auch einen gebrochenen Schädel haben für eine Zeit lang. Das machte uns auch aufmerksam auf das Tragen des Fahrradhelms. Danach hatten wir einen Vortrag von den Krankheiten und noch von Parkinson allgemein. Darauf folgte ein Vortrag von dem

Wachstum des Hirns mit der Anzahl der Facebook Freunden. Eine Studie hat gezeigt, dass ein Teil des Hirns mit der Popularität eines Menschen wächst. Der Tag verging schnell, aber bevor wir mit dem Ausflug fertig waren, haben wir uns noch eine Experiment-Show von Schülern diverser Schulen aus Ljubljana. Die hatten mit flüssigem Stickstoff, Helium, Sauerstoff und noch viel mehr Sachen Explosionen gemacht.

Der Ausflug war spitze und wir haben wieder was Neues gelernt.

Peter Bernad, 3. b

So ein Pech!

Im Leben widerfahren uns Sachen, die uns blöd da stehen lassen. Nicht immer haben wir Glück. Manchmal kehren uns auch schlimme Dinge vor, deshalb müssen wir immer nach vorne schauen. Für mich war der schlechteste Tag ein Freitag, der Dreizehnte.

Ich ging noch zur Grundschule und war gerade in der achten Klasse. Weil ich nur 500 Meter von der Schule entfernt wohne, fuhr ich mit dem Rad zur Schule. Ich war schon sowieso zu spät zur Mathe-Stunde, weil ich verschlafen habe, deshalb fuhr ich sehr schnell. Als ich die Straße überquerte, fiel die Kette von meinem Fahrrad ab und ich bin fast hingefallen. Den Rest des Weges, etwa 300 Meter, ging ich zu Fuß mit dem Fahrrad an meiner Seite. Als ich in die Schule kam, bemerkte ich, dass meine Hose wegen der Kette, die voll Öl war, ganz schön befleckt war. Obwohl ich 15 Minuten zu spät zur Stunde kam, war meine Lehrerin nicht böse auf mich, da ich fast immer pünktlich bin. Nach 2 Stunden Unterricht hatten wir Mahlzeit und ich habe mich noch einmal bekleckert. Sehr wütend nach Allem, was passiert ist, war ich froh, dass ich endlich nach Hause gehen durfte. Auf mein Fahrrad gestiegen vergaß ich, dass die Kette nicht gut funktioniert und fiel noch einmal hin.

Es war ein demütiger Tag, den ich nicht so schnell vergessen habe, einer der schlimmsten Tage in meinem Leben, weshalb ich manchmal noch immer abergläubisch bin, wenn Freitag, der Dreizehnte, auf dem Kalender steht. Aber ich lebe noch und das ist das Wichtigste.

So ein Glück!

Wir leben in einer merkwürdigen Welt, wo alles Mögliche passieren kann. Manchmal haben wir einen schlechten Tag, manchmal einen guten, manchmal passiert vieles, manchmal nichts, aber das können wir nicht bestimmen. Ich persönlich bin nicht so ein Mensch, dem immer wieder etwas Gutes passieren würde, aber wenn ich Glück habe, dann habe ich echtes Glück.

Es war ein sonniger Dienstag im Juli. Ich fuhr mit meiner Familie für eine Woche ans Meer. Ich war froh und entspannt, weil ich keine Schule und Sorgen hatte. Den ganzen Tag auf dem Strand liegend bewunderte ich den Ausblick. Es war sehr heiß und ich kriegte Hunger, ging zur Eisdiele und bemerkte erst dort, dass ich versehentlich mein Geld in der Hütte gelassen habe. Der nette Eisverkäufer hat gesagt, dass es kein Problem ist. Im Moment gab es keinen Strom und er musste das Eis sowieso loswerden. So gab er mir 3 Kugeln Eis umsonst und ich ging weiter. Da sah ich 20 Euro auf der Straße liegend. Ich sah mich um, ob es Jemand verloren haben könnte, aber Keiner war da. Ich nahm die 20 Euro und ging in eine Pizzeria. Dort kaufte ich mir mit dem gefundenen Geld eine große Pizza und aß sie ganz auf. Es war ein guter Tag.

Auch wenn meistens meine Tage nicht so gut sind, bin ich froh, dass ich manchmal solches Glück habe. Ich liebe mein Leben und komme damit gut zurecht.

Peter Bernad, 3. b

OPIS ŽIVLJENSKEGA ODSEKA S PERSPEKTIVE TARE VOCK SANDERSSON

BILO JE MINUTO PRED KONCEM

Ko tako pogledujem skozi okno in opazujem vzhajajoče jutranje sonce, razmišljam o življenju, o vseh stvareh, ki bi jih lahko počela v tem trenutku, o stvareh, ki so mi bile namenjene, da se morajo zgoditi.

Sem Tara Vock, na prvi pogled povsem vsakdanja 16-letnica, prebivalka manjšega mesteca na skrajnem zahodu Švedske. Naše mesto res ni veliko in ljudje se med seboj načeloma zelo dobro poznamo. Sosedje so prijazni, še posebej moja ljuba španska soseda gospa Grettel, ki se je pred dvajsetimi leti z možem preselila v naš simpatični okoliš, in ki me je prav vsak dan toplo in z nasmehom pozdravila, ko sem se vračala iz šole. Včasih sva tudi poklepetali, zelo so jo zanimali naši šolski sistemi, kajti tudi sama je bila nekoč učiteljica in prav očitno se naši dobro premišljeni in do potankosti izpiljeni švedski sistemi karseda ločijo od španskih. Rada je tudi pohvalila moje prečudovite svetle in dolge lase, ki sem jih po navadi rada spela v kepico na glavi. Menila je, da bi se lahko kot sodobna švedinja povsem samozavestno sprehajala po ulici v pisanih oblačilih, prešitimi z malim morjem obeskov in okraskov ter seveda v hlačah na širok trapez. Gospa Grettel več kot očitno obožuje Abbo, ki so prav ta hip na vrhu skoraj vsake glasbene lestvice. Nič nimam proti njim, njihovo glasbo imam rada, vendar se v takem majhnem mestu raje nevpadljivo oblačim, saj ne želim še bolj vzbujati pozornosti kot jo sicer...

Na prvi pogled sem morda res popolnoma normalna mladenka, vendar pa ljudje, s katerimi se srečujem na ulici, kaj kmalu opazijo, da sem drugačna, veliko premlada, da bi...

Imam – kot se za odraščajočo najstnico spodobi – tudi fanta. No, lahko bi rekla, da sva bila le najboljša prijatelja, ki sta se od otroštva igrala skupaj kot soseda in ki sta si postala všeč, še preden bi se lahko sama zavedala. Mirni in lepi so bili najinidnevi, ob petkovih večerih pa sva se rada predajala dobrim ritmom glasbenikov, ki so igrali bodisi v kakšni kleti, na podzemni ali kar na ulici. Najraje sva poslušala izbrano glasbo tedanjih dni, včasih pa sva tudi segla po trideset let stari glasbi z zahoda in z odprtimi srci poslušala zgodnje začetke Beatlov, Patti Page, Johnny Casha, še posebej sva oboževala Vrane. Imela sva se sijajno, dokler nisva izvedela, da...

Še zdaj ne vem, kako sva lahko bila pred devetimi meseci tako neodgovorna. Ne bom rekla, da mi je žal, da sem zanosila, vendar večina parov se najprej zaljubi, še le nato reproducira, vendar, ko pogledujem skozi bolnišnično šipo se malce zamislim in spomnim svojega prejšnjega življenja. Kar hudo mi je, ko se zavem, kako se ljudje, ki so me do sedaj imeli najraje, obračajo proč od mene, ko se s svojim velikim zaobljenim trebuhom poskušam stlačiti skozi preozka vrata, ko zaslišim tih šepet sosede Grettel, ko se sprehodim mimo in ko utihne prav takrat, ko ji namenim svoj žalostni pogled. Če ne bi bilo lana in njegovih staršev, ki so me ljubeznivo povabili k sebi v preteklih treh mesecih, dvomim, da bi zmogla. Pobralo bi me že od dolgčasa, saj imam že štiri mesece predpisano strogo mirovanje, in tako se niti nisem mogla vpisati v višji letnik srednje šole. Iztekajo se moji dnevi nosečnosti in po dveh tednih bivanja v siški bolnišnici mi krajša čas le še Ian. Ob popoldnevih sedi ob meni in skupaj bereva ali listava po starih albumih. Ti trenutki so tako živi v mojem spominu, kot da se ne bi nič spremenilo. Kot da nikoli nisva...

Izbrati morava še imena, kar tri, saj nama je uspelo sproducirati kar trojčke. Razmisliti morava tudi o nadaljnjem šolanju. Ian se bo jeseni verjetno vpisal na skiško inženirsko univerzo, jaz bom pa verjetno svoje prvo leto kot mati preživela z mojimi tremi otročki. Vsaj za streho nad glavo sva poskrbela. Ianov stric se je pred kratkim upokojil in se bo vrnil v svoje rodno mesto na Norveškem, ter nama

zapustil dvosobno stanovanje v Skiju. Nekoliko daleč os mojega ljubega mesta, vendar toliko bližje srcu.

Začenja me zbadati in boli me, še preden utegnem pomisliti na...Ne! Ne more me zgrabiti ravno zdaj, ko je le še minuta do konca moje zgodbe.

Überblick Deutsch im 1. Schuljahr Gymnasiums

Dieses Jahr ist sehr schnell vergangen, und wenn ich jetzt zurück denke, haben wir bei Deutsch sehr viel erlebt.

Bei diesem Fach haben wir viel geredet und gelacht, viele verschiedene Rollen gespielt, aber auch sehr viel gelernt.

Wir hatten viele Zusatzstunden, die mit Deutsch und Chemie oder Physik verbunden waren. Bei Chemie haben wir viel über Giftstoffe geredet und versucht, eine gemeinsame Lösung zu finden, damit man weniger dieser Gifte benutzt. Wir haben auch Plakate und ein kleines Wörterbuch über das Thema gemacht.

Bei Physik haben wir und mit dem Zweiten Newtonschen Gesetz und mit dem Drehmoment auseinander gesetzt, viele Gleichungen gelöst und uns die Formeln auch auf Deutsch gemerkt.

Wir haben auch die Grundschule in Lendava zweimal besucht. Das erste Mal an einem Samstag, genannt „Samstag für Talentierte“. An diesem Tag haben wir auch viel über Deutschland geredet und uns ein paar Städte in Deutschland angeschaut. Wir haben auch Besuch vom österreichischen Botschafter bekommen. Das zweite Mal war die Botschafterin der Bundesrepublik Deutschland zu Besuch und wir haben über die Sprachen in Lendava geredet, also wie man in der Schule nicht nur Slowenisch sondern auch Ungarisch redet. An diesem Tag haben wir bei der Grundschule einen Apfelbaum gepflanzt.

Allerdings darf ich die Lesewettbewerbe nicht vergessen. Beim EPI Lesepreis haben alle aus der Klasse eine goldene Urkunde erworben, mit Samira haben wir bei Pfiffikus-Lesewettbewerb auch gut abgeschnitten und beim Internet-Lesemarathon erreichte unser Team das fünfbeste Ergebnis im Land. Meiner Meinung nach ist das ein interessantes, manchmal spannendes, alles in allem jedoch ein aufschlussreiches Schuljahr gewesen.

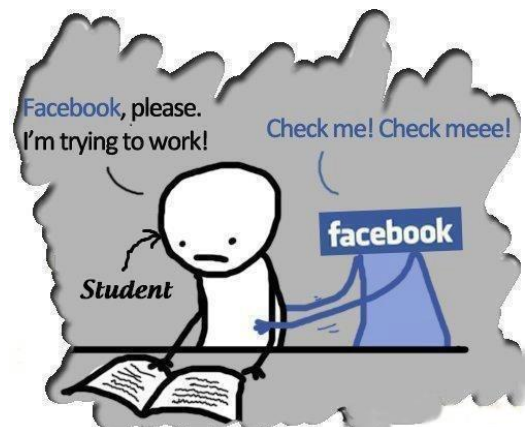
Hana Banfi, 1. A

Vrednote današnjih dijakov in njihovi medsebojni odnosi

Odtujenost v družbi je iz dneva v dan večja. Ljudje na planetu Zemlja smo postali bitja, ki več niso podobna človeku. Vsi gledamo samo naravnost pred sebe ter tako pozabimo na sočloveka in njegove težave.

Družba 21. stoletja je družba polna sovraštva in egoizma. Vsi iščemo pozornost, da bi nam nekdo posvetil le delček svojega življenja, vendar ta delček dobijo le redki. Preprosto rečeno, moderni človek nima več časa za sočloveka.

Največje spremembe so se zgodile med mladimi. Glavni krivec za to je hiter razvoj moderne tehnologije in svetovnega spleta, ki je »olajšal« komunikacijo med najstniki. Le-ti vedno več časa preživljajo pred računalniškimi zasloni in se tako

distancirajo od osebnih stikov. Socialna omrežja, kot sta na primer: Facebook in Twitter, omogočajo povezavo in spoznavanje novih ljudi iz pisarniškega stola. Sčasoma bo vsak najstnik izgubil vse prijatelje, s katerimi se lahko osebno pogovarja. Ostala bo le peščica »prijateljev« na facebooku, katerim ne zaupa in se z njimi pogovarja le preko interneta.

Hiter način življenja in moderna tehnologija nista pokvarila le medosebnih odnosov, temveč tudi vrednote marsikaterega najstnika. Današnji dijaki ne znajo ceniti tega, kar imajo. Čeprav imajo na razpolago vse, hočejo še več.

Pred stoletjem so bile vrednote drugačne. Vsak se je zadovoljil s tistim, kar je imel. Težave so nastale že v prejšnji generaciji, ker je po zaslugi globalizacije in trgovine vsakdo lahko izbral glede na to, kar je hotel imeti. Moderni starši so glavni vzrok za neprimerne vrednote svojih otrok. Otroke razvajajo in jim dovolijo vse in na koncu postane otrok poglavar hiše.

Odnosi med ljudmi postajajo enaki odnosom igralcev v Ionescovi drami: *Plešasta pevka*. Vsi govorijo, nobeden pa ne posluša drugega. Življenje postane nepotrebno in dolgočasno. Tudi stvari, ki jih cenimo, postanejo nepomembne in tako izgubimo vrednote. Osebno menim, da imam prave vrednote ter da ustvarjam dobre odnose s prijatelji. Tudi v naši družbi se pozna odtujenost, vendar ni tako drastična kot v bolj razvitih predelih Slovenije.

Attila Bogdan, 3. b

Še več podobnih razmišljanj, kot so Attilovo, Davidovo in Petrovo, najdete na spletni strani *Ljubim umetnost*. Vtipkaj v google ime strani. ☺

Mit Giften können wir leben, brauchen jedoch nicht darunter zu leiden oder sogar daran zu sterben

In heutiger Zeit kann man sich das Leben ohne Gifte nicht vorstellen. Jeder Mensch kam schon in Kontakt mit Giften, aber wahrscheinlich wusste er das damals noch nicht. Es gab schon Menschen im Mittelalter, die etwas mit Giften zu tun hatten. Nicht alle Stoffe, die Gift enthalten, sind giftig UND gefährlich. Manche Stoffe sind nur giftig und manche nur gefährlich. Keiner hätte das gedacht: auch Kaugummis enthalten giftige Substanzen.

Viele Menschen sagen, dass sie ohne künstliche Stoffe leben können. Ich glaube, das stimmt nicht. Ich kann mir kein Leben ohne Kaugummi, Zigaretten, Coca-Cola vorstellen. Einige von diesen Stoffen sind nützlich oder sogar notwendig.

Die meisten gefährlichen Sachen finden wir bei uns zu Hause in Putzmitteln, im Garten und Reinigungsmitteln. Wir sehen oft in Parks Dinge, die Menschen so einfach in die Natur wegwerfen. Sie sind oft giftig und umweltschädlich. Wie können wir helfen? Es gibt Tonnen für Mülltrennung und Recycling.

Wir müssen immer auf die Gefahrensymbole achten. Sie helfen sehr. Wir müssen auch die Anleitungen lesen und sie beachten. In sehr kleinen Mengen können sie nützlich sein, aber in großen Mengen können sie auch schädlich sein.

Alle Putzmittel muss man von Kindern fernhalten, auch die Medikamente. Einfach alles, was giftig ist. Und wenn man etwas ins Auge bekommt, muss man sofort zum Arzt oder in die Apotheke. Wir dürfen nicht meinen, dass es schon sein wird. Die erwachsenen müssen sich von Stoffen, die sie nicht kennen, fernhalten. Also: mit Giften können alle leben, brauchen aber nicht darunter zu leiden oder sogar daran zu sterben. Helfen Sie einem Menschen, der von Giften betroffen wurde.

Hana Banfi, 1. a

Elhervadt pipacs

Lányok, ti vagytok a világ csodája,
Mint a pipacs, ami a réten virágoz.

De el ne hervadj, virágom,
mert elviszed a szívemet a világból,
és magadra maradsz a világon,
mint az elhervadt pipacs a vázában.

Tot Enriko, 2.e

Jas/Jes/Ges/Dža.selfi

Dominika Černi: TOU TE BUJE, ČI TE TRUFI

Kak jes ščen biti, je še vse v božjij rokaj. Zakoj? Pa zato, ker dejansko ne man pojma, ka bon še z svojin življenjon napravla. Što san jes? To van točno niti nemren povedati, ka na to vprašanje redko kda jes sama najden odgovor. Pa se bon vseeno potrudila, pa van obrazložila, što san jes pa ka ščen biti.

Ime mi je Dominika, stara san 16 let in itak ka san najstnica, samo kak jij večina pravi, san nekša nevsakdanja najstnica. Zanimlejo me motori, avtoji, šrajanje pa vse dela, ka se delajo v delavnicaj, pa me nikaj ne moti, či bon zamazana pa mastna, zato tudi odin v strojno šolo. Druga stvar je ta, ka se ne sekejran, ka de vutro, me ne zanimle, ka drugi delajo, pa kak se oblačijo pa ge živijo, pa čisto nič takšoga. Vedno so me včilij: prvič se pobrigaj za svoje stvari, pa kda boš tij san "perftekten", te sodi druge. Ampak nejsan takša in me ne zanimlejo stvari, kere se mene ne tičejo. Pomojen bi bil svet telko lepši, če bi se resno vsi brigali za sebe. Nejsan kak večina najstnic, ka nucajo cote, ka samo en rokav košta 50 €. Što je z malin nej zadovolen, si velkoga ne zasluži. Nikoli ne bon šinfala nekoga, keri mi je nej nikaj napravo ali pa keroga ne poznan, kak je to za večino mladine gnjes den fejest popularno – ka dosta lidij več zna o meni, kak pa jes sama o sebi. In ka je te? Te o tebi kroži okoli 1000 različnij zgodb, kakši si, kakši si nej in naj de samo ena slaba stvar, pa si zapečateni za celo življenje. Nej, meni se to ne vidi. Naj si vsak človik napravi lastno mnenje o tebi. Ka pa, če je nej tak, kak vsi drugi gučijo o tebi? In zaradi takših najstnikov je gnjes den vničeni celi planet. Nafčijli so me, ka se nikoli nesmin preveč navezati na lidi, ka nikdar ne vejš, keri de te razočaral. Pa vedno so mi pravli, drži svoje kolege blizi sebe, sovražnike pa še bole.

Inači v petek pa soboto seveda žurka, nej? Mislin, ka san tu resno večini najstnikon podobna. Najbole zavupan atiji, pa najbolšin kolegon, pišen pa tudi dnevnik, ge so notri takše stvari, ka nišče ne vej. Aja, pa še ena tegoba najstniških let: kda maš brata, pa si moje sorte, van poven, ka je fejest nej fajn meti brata, še posebej pa, či je mlajši. Drugače pa fejest dosta doma pomagan, pa pazin na brata in san še ponavadi preveč pridna pa prijazna najstnica. Pa nikoli ne ovinkarin z besedami ali svoje mnenje poven naravnost pa jedernato, pomojen je nej potrebno, ka ovinkarimo, ka nikan ne bi prišli, ampak seveda to opet večini ne paše, češ ka znan biti preostra, ampak, ja, mi je pač vseeno, naj me sprejmejo, kakša san.

Po kon ščen biti prepoznana? Po resnici povedano, ne ven. Rada bi samo bila, ka bi me lidje sprejeli malo drugačno, pa tudi zaradi nevsakdanje službe za ženske. Rada bi pa, ka bi se vsi med seuf razmili, ne glede na vse razlike, pa kakše barve si, pa iz kakše familije prihajaš pa okolice, vö pa to nema veze, pod kožo smo vsi krvavi, nej? Pač rada bi samo napravla eno velko spremembo na svejti, ampak san za vse samo ena številka in znan, ka se brezveze trudin. Zato san se pa rajši sprijaznila s ten, kak pač je in tak tudi bo. Lejko bi bilo še hujše. Mislin pa, ka san zadosta prepoznavna že zaradi svoje šole, pa zaradi toga, ka odin med počitnicami v delavnico delat, pa ka delan izpit za motor, pa vse je malo nevsakdanje za deklo. Rada pa bi, ka bon enkrat znana po ton, ka san nekaj dobrega napravla za vse ali pomagala nekomi ali nekaj koristnoga izumila, saj znate ka mislin, nej? Kak me drugi vidijo? Eni kak največjo zmešano žensko, češ moški poklic pa te fore, pa ka ženska to ne bi znala delati, pa podobne zgodbice. Samo jes na to ne gledan tak, dejansko je večina žensk najbolje uspešnij v ton poklici, isto kak moški, ka so najboljši kūjari. Jes pa samo vsakomi pravin: vö pa jes san šla v to šolo, ka se šče bole nafčin delati s stroji – pa te san jes nora pa zmešana? Ne sekejrajte se za mene,

meni de še predobro, rajši se sekejrajte za sebe, ka de z vami. San pa fejest dosta dekel navdušila nad strojništvon, inachi pa so me moji sošolci pa strojniki z višjih letnikov fejest dobro sprejeli. Na kratko povedano, kak me gledajo drugi, pa ka si mislijo drugi o meni, me ne zanimle, zato van niti nemren nikaj pametnoga povedati o ton. Lejko svetuvlen sakšomi posebej: nikoli ne obupajte, pot do gor je

teška, samo razgled je fantastičen. Man sama en življenski moto in to je ta: *Ovir nega. Ovire so samo te, kda odmakneš pogled od cilja.*

Pa vupan, ka san van polepšala pogled na te pokvarjeni svet, v keron živijmo.

Selfi je napisan v turniški dobrovniščini (dijakinja je iz Dobrovnika, z materjo govori po turniško).

Dominika Černi je pod mentorstvom mag. Gabriela Zver sodelovala na literarnem natečaju za srednješolce *Jas/Jes/Ges/Dža.selfi*, ki ga je razpisal organizacijski odbor *Dialekte 2014*, in prejela za svoj prispevek, prozno besedilo *Tou te buje, či te trufi*, denarno nagrado (30. 5. 2014).

HAIKUS

Sommerferien,
Alle wollen sie für sich,
wir vermissen sie

Es ist schwer, Alles
hinter sich zu lassen, denn
es kehrt zurück

Die große Liebe
ist schwer zu kriegen, jedoch
leicht zu verlieren

Warum sie, nicht ich?
Das leben ist ungerecht,
ich will nur weg

genau dann, wenn du
denkst, dein leben ist in Ordnung,
passiert was Schlimmes.

Hana Banfi, 1. a

Der Sommer ist da,
Alle feiern jetzt schon mit,
bitte, geh nicht weg!

Das Leben ist schwer,
Alle wollen gleich jetzt raus,
haben jedoch Angst.

Tumbl macht dich frei,
dort versteht dich Jeder und
akzeptiert dich

Selbstmord ist doof?
Nein, es ist doof, Jemanden
Dazu zu bringen.

Wieso kann ich dich
nicht vergessen, so wie du
es getan hast?

Samira Hartmann, 1. a

Évi szívemnek

Évi, te baby!
szeretlek, te édi!
Gyönyörű a mosolyod,
mint senkinek a világon!
Megérintem az arcod,
és megfogom a kezéd,
elmegyünk messze,
ahová a szíved kívánja.

Tot Enriko (2.e) és Režonja Kevin (2.f)

HAIKUJI

Fiona Bukovec, 3.b
**Madre conmigo
padre de mi amigo
nadie sabe que pasa.**

*Mati z menoj
prijateljev oče
nihče ne ve, kaj se dogaja.*

**Yo no te quiero.
Contigo no me siento
como la escritora.**

*Ne maram te.
S tabo se ne počutim
kot pisateljica.*

**Un amigo más
una estrella doble
no sé cómo se llama.**

*En prijatelj več
dvojna zvezda
ne vem, kako se imenuje.*

**Como un ángel
película es buena
tu casa es mi casa.**

*Kot angel
dober film
tvoj dom je moj dom.*

Tjaša Kepe, 4.a
**Ni el hombre ni
el mundo no saben que
son atrapados.**

*Niti človek, niti
svet ne veda, da
sta ujeta.*

**Mi princesita
tú no sabes que tanto
te necesito,**

*Moja princesa
ti ne veš, da te tako
potrebujem,*

**contigo tengo
el alma profunda y
enamorada,**

*s teboj imam
globoko dušo in
zaljubljeno,*

**solamente tú
me llenas, me vacías
en mi soledad.**

*samo ti
me napolnjuješ, me prazniš
v moji samoti.*

**Sólo te quiero
como la primera vez
verte conmigo.**

*Samo te želim,
kot prvič
videti te z mano.*

**Rebeka Šabjan, 3. b
Soy una chica
me encanta la música
pero no soy seria.**

*Sem dekle,
obožujem glasbo,
vendar nisem resna.*

**Tengo que estudiar,
pero no tengo ganas,
no sé que hacer ahora.**

*Moram se učiti,
toda nimam volje,
ne vem, kaj naj naredim.*

Tjaša Vučko, 4. a
**Porque me amas
me siento invencible
y es verano.**

Alja Hajdinjak, 4. a
**No tengo ideas,
como el chocolate,
mi dragón sonríe.**

**Recuerdos son blancos,
palabras son negras,
pero las acciones son buenas.**

**En una casa
lejos de todo
hay un cuento sobre mi.**

*Ker me ljubiš ti,
sem jaz nepremagljiva
in je poletje.*

Doris Vöröš, 4. a
**¿Vivir o morir?
Cuando menos esperas
algo sucede.**

**iNo tengo fuerzas
luchar con el destino!
Estoy cansada.**

**Regresa,
que daría por verte,
me haces falta.**

**Príncipe azul:
¿Dónde vamos a parar
con este amor?**

*Nimam idej,
jem čokolado,
moj zmaj se nasmehne.*

*Spomini so svetli,
besede so temne,
vendar so dejanja dobra.*

*V hiši
daleč od vsega
je pravljica o meni.*

*Živeti ali umreti?
Ko najmanj pričakuješ,
se nekaj zgodi.*

*Nimam moči
boriti se z usodo.
Utrujena sem.*

*Vrni se,
kaj bi dala, da te vidim,
pogrešam te.*

*Modri princ:
Kam naju vodi
ta ljubezen?*

Április (negyedike) út

Az iskolában nemigen foglalkozunk kortárs írókkal. Hogy miért nem? Azért, mert korunk alkotásainak nem mindig van súlya. Igaz, sok olyat tartalmaznak, amiből okulhat az ember, de ezek a regények csak ritkán tudnak versenybe szállni a híres nagy írók alkotásaival, akikről tanulnunk kell. Egy velük méretkezni nem tudó írónő regénye volt az idei Petőfi Sándor tanulmányi verseny témája is. A regény címe: Április út, írta: Hidasi Judit. Egy történet, melynek megvannak a saját hullámvölgyei, és a happy endje...

FIGYELEM!!! Ha még nem olvastad az említett regényt, de szándékodban áll, most dönts el, elolvasod-e a szövegemet, mert fennáll a lehetőség, hogy túlzottan befolyásollak majd a befogadásban. De ha úgy gondolsz, nem árthat, olvasd tovább...

A regény főszereplője Kovács Vera, aki a rendszerváltás utáni időszakban éli tinikorát egy bányavárosban, ahol az Edző Lányaként él a köztudatban. Apja ugyanis - miután lesérült -, a városi kosárlabdacsapat edzője, anyja ügyvédnő. Van egy tízéves húga, Anna, aki az ellentettje. Ez leginkább a zenei ízlésükben nyilvánul meg: Anna Claptont, Anthraxot és hasonlókat hallgat, míg Vera Madonnát... De fontos különbség köztük az is, hogy Vera nem elég kitartó, a húga pedig mindig eléri, amit akar. Vera csinos lány, és okos is, de ezt nem tudja bizonyítani, hisz mindenki elkényeztetett csitriként bánt vele. Részben legjobb barátja, Szűcs Tünde is, aki úgyszintén Vera ellentettje. Az ő családi háttere elég zűrös. Kisvárosi titok, hogy anyja a lengyel vendégmunkásokat boldogítja; apja pedig kérdéses, Vera szerint viszont teljesen egyértelmű, csak Tünde nem akar tudni róla. Vera családjában is feszült a hangulat, hiszen szülei már egy ideje elhidegültek egymástól.

Vera és Tünde egy baráti kör egyedüli női tagjai. A nyár végére az egyikkel, a Bálint nevű pasival Vera szerelembe esik, s amikor a legszebb időszakukat élik, egy tragédia elszakítja őket egymástól. Az első sokk, amit Vera megél, az, hogy édesanyját egy másik férfival látja. Tündétől vár támogatást, ám segítség helyett egy váratlan "leszbikus vagyok, s te vagy, akit szeretek" vallomást kap, és Vera erre könnyörtelenül reagál. Ennek következménye lesz Tünde öngyilkossága, ami teljesen megtöri Verát. Önmagát vádolja a történetek miatt, ezért hihetetlen kéréssel fordul Bálinthoz, aki mivel kétszer is megígérte neki, teljesíti szerelme óhaját. Azt kéri tőle, vágja le gyönyörű tincseit, és aztán soha többé ne keresse. Így akarja büntetni magát, de barátja életét is tönkreteszi.

Vera ezek után menekülni akar a városból. Nagyapja segítségével átiratkozik egy budapesti gimnáziumba. Lassacskán a szüleivel is megszakítja a kapcsolatot, mert nem tudja feldolgozni édesanyja hűtlenségét. Néhány év elég ahhoz, hogy teljesen leépüljön. Az alkoholba menekül, és mámoros állapotban veszíti el szüzességét is. A gimnázium után sikeresen felvételizik a jogra, ahonnan az első szemeszter után kirúgják. Gyakorlatilag hajléktalanná válik, ebből kifolyólag kénytelen gazdag pasijánál lakni. Ekkor már drogfüggő. Aztán egy kemény éjszaka után hirtelen ráésszel, milyen kilátástalan helyzetbe hozta magát. Kb. harminckilósan hazatér szülővárosába, de egyelőre csak nagyszüleihez mer menni, és csak két nap után látogat haza szüleihez, akik ijedségükben, lányuk függőségeiről mit sem sejtve, mindenáron vissza akarják hozni az életbe. Verának azonban időre van szüksége, le kell szoknia a drogról. A nagyapjától kapott

pénzzel kezdi újra életét, tiszta lappal, ismét a fővárosban.

Olcsó lakás, (nő létére) pizzafutári állás, elvonulás a világtól... Ezek jellemzik az elkövetkező tíz évet. Vera ignorálja az embereket, filmek nézésébe menekül, és talán ez az egyetlen élmény, amitől nem fosztja meg magát. Harmincas évei küszöbén azonban mintha valamilyen varázslat tört volna meg, hirtelen események sora következik, melyek segítik a múltjával való szembenézést. Anna azzal keresi fel, hogy férjhez megy, egy pizza kézbesítése során pedig Bálintba botlik, akiből mostanra kardiológus lett. Közben barátokra lel a szomszéd srácban (Dávó), a szakácsban (Hrisztó), a telefonos nőben (Gizi), egy színésznőben (Erdős Mária). Nem könnyen, de a regény végére a felsoroltak segítségével visszatér az önmagához; visszatér az Április útra, ahol addig minden sarokról szembeköpte a múlt. A regény vége érdekes: egy moziban játszódik, feltehetőleg a Vera forgatókönyve alapján készült filmvetítésén, és befejezésképpen ez jelenik meg a vásznon: SZŰCS TÜNDE EMLÉKÉRE. Megható.

Ez lenne tehát a regény, nagy vonalakban. Következzék egy kis kritika!

Hadd kezdjem a végén, ami annak ellenére, hogy megható, Vera számára csak jót hozott, és az apa és Tünde kivételével, aki ekkor már tizenöt éve halott, minden más szereplő számára is jól végződött. Pista bá' (apa) a sok megrázkódtatás következményeként túl hamar megöregedett. Mindezek ellenére, hiányzik a tragikum a végéről, ami megkettőzné a regény értékét. Lehetett volna például az, hogy Verának drogfüggő múltja miatt valamilyen következményt kell viselnie élete végéig.

A regény második része, ami a családtól való elszakadás utáni időszakot és a mát írja le, két hibát tartalmaz. A főszereplő, akinek eddig nem sok jellemvonása rajzolódott ki, egyszerre túl "zsúfolttá" válik. A szenvedélybetegségben töltött évek után egyszerre tehetséges író, háziasszony válik belőle, s az élete olyannyira felpereg, hogy az már irreális. A másik baki a szlenges kifejezések idétlen használata. Ezek már a regény legelején feltűnnek, de úgy látszik az írónőnek egy kis időre sikerült megszabadulnia tőlük. Az említett hibákat a regény kritikusai is hozzák, ami azt jelenti, hogy az én meglátásaim se szubjektívek. Ami pedig ennek a résznek az előnyét illeti, ugyanaz, mint amit az imént hibaként is felvettem: a pergés – ez húzza magával az olvasót.

Személy szerint én az első részt tartom jobbnak, bár egyéb véleményeket is hallottam. Annak ellenére, hogy egy kicsit "húzódik", jó alapja az egésznek. Az, hogy beépíti a rendszerváltás hatásait a környezetre, főképp a szereplőkre, azt bizonyítja, hogy igenis van értelme a regény elolvasásának. Ez ugyanis nem egy kitaláción alapszik, hanem megvilágosít családi, szerelmi és a homoszexualitást érintő problémákat.

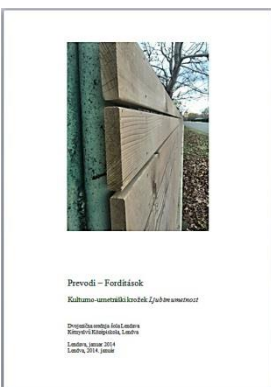
Habár nem egy kiváló műről van szó, megérdemel egy olvasást. Én kétszer olvastam, és nem esett nehezemre. Azt, hogy kaptam-e tőle valamit, még nem tudom biztosan. De ha igen, akkor azt, hogy soha nem szabad hirtelen, önzően cselekedni...

Amit még nem említettem, de fontosnak találok...

Egy különlegesség, ami nem sok regényben található: az író elég érdekesnek tűnő írási szokásának bemutatása a könyv végén. Hidas Judit ugyanis a zenével párosítja a történeteket, és ha például mégcsak másnap tudja folytatni az írást, meghallgatja azt a bizonyos zeneszámot, és ugyanabba a hangulatba csöppen vissza. Elég érdekes módszer...

Süç Katarina, IV.

Je prevajanje mala malica?

spreminjalo, vsak je dal naprej drugemu dijaku svoj prevod, ki ga je prav tako obdržal zase, poslal ga je le mentorici mag. Gabrieli Zver.

Ko smo besedilo dobili v svoje roke, smo se lotili dela. Profesorica nam je dala zelo jasne napotke, naj uporabljamo slovarje in naj nikoli ne prevajamo dobesedno, na kar pa nismo bili vedno pozorni. Večina nas je na hitro prevedla besedilo in ga poslala dalje. Tako je bilo naše besedilo polno napak in seveda slabše prevedeno, kot bi lahko bilo, če bi se držali pravil. Po končanem prevajanju smo posneli video in izdali knjižice z našimi prevodi.

Meni je bil zelo všeč trenutek, ko smo dobili v roke knjižici in smo se zelo nasmejali iz svojih prevodov. Naučili smo se, da čeprav smo prepričani, kaj dana beseda pomeni, nam ne bo škodilo, če vseeno preverimo v slovarju in da nikoli ne smemo prevesti stvari dobesedno ter da niti ne obvladamo jezika tako dobro, kot smo mislili. Za vse nas je bila to prava izkušnja, saj obstaja možnost, da nam bo prišla prav kdaj med študijem ali na delovnem mestu.

Svoje izkušnje smo delili tudi z učenci iz osnovnih šol na informativnih dnevih, kjer smo skupaj s profesoriciami jezikov izvedli delavnice na to temo. O našem delu pa ste lahko brali tudi v *Šolskih razgledih*, kjer je mentorica predstavila našo izkušnjo. Naslovnici knjižic krasita fotografiji naših dijakov: Sabine Zupanec in Nicka Oberstarja.

Obe knjižici z našimi prevodi sta objavljeni na spletni strani *Ljubim umetnost*:
<https://sites.google.com/site/ljubimumetnost/nekdanji-projekti-krozka/prevajanje-201>

* *mala malica* – pomeni storiti nekaj zlahka, brez večjega truda

Noemi Sep, 3. b

Tréfa

Ebben a tanévben a magyar tehetséggondozás keretében Kosztolányi Dezső Tréfa című novellájával is foglalkoztunk. Miután elolvastuk a történetet, megtekintettük a novella filmadaptációját is. Ezek után a jelenlevők alaposan megtárgyaltuk a látottakat, olvasottakat. Az érdekes beszélgetés során – az iskolarendszertől az emberi kapcsolatokig mindent megtárgyaltunk – valóban jó meglátások is születtek.

A novella egy kisvárosi iskola diákjainak mindennapjait mutatja be. A diákok, mivel nagyon félnek tanáraiktól, különböző tréfákat eszelnek ki egymás kárára, mert a csínytevések, bár rövid ideig, de elfeledtetik velük az iskolában történő dolgok borzalmait. Az iskolába viszont egy ifjú lelkész, Weigl atya érkezik, aki nem tűri a gyerekek nevetlen viselkedését. Célja az első pillanattól kezdve világos: megakadályozni minden, számára gyerekesnek tűnő tréfát, ha kell, büntetések árán is. A gyerekek persze nem riadnak meg a fiatal újonc szigorától, és folytatják a már megszokott rutinnal egymás életének megkeserítését, míg végül túl messzire mennek. A tréfa halálos áldozatot követelt.

De akárcsak minden másnak a világon, ennek a cselekedetnek is voltak észlelhető előzményei. Talán ha a lelkészek kevesebbet foglalkoznak a különböző büntetések kitalálásával, valamint az ezzel eltöltött időt inkább a tanításra szentelik, máshogy is végződhetett volna a tréfa. A lelkészek szerint, maga az ördög incselkedett a diákokkal. Ha viszont van némi emberismeretünk, belátjuk, hogy minden egyes csínytevésük kizárólag félelmükből fakadt. Weigl atyát bátran nevezhetjük akár az ördög megtestesítőjének is, hiszen ő volt az a személy, aki képes volt beletaposni a diákok már amúgy is megingott lelkivilágába. Képes volt utánajárni magánéletüknek is! Hatalmasat téved, aki azt hiszi, hogy az atya tettét a jóakarát vezérelte volna. A múlt sötét titkai növelték hatalmát, s így hatni tudott a diákokra. Ezt nemcsak annak érdekében tette, hogy kordában tartsa őket. Az volt a célja, hogy lebéniítsa őket, s bábukat faragjon belőlük.

A 21. század iskolarendszere viszont már több dologban is eltér a múlt századitól. A lelki terror, amely a filmben észlelhető volt, abban az időben mindennaposnak számított. Sőt a szavakat több esetben cselekedetek is követték, és a diákok arca sokszor égett a pofonoktól. Napjainkban a tanár nem alkalmazhat sem fizikai, sem pedig pszichikai erőszakot a diákokon, hiszen ennek súlyos következményei lennének. A felháborodott szülők rögtön gyermekük védelmébe sietnek, és számtalanszor előfordult már, hogy végül a

fát tett a tűzre, az iskolában büntetésben részesült, otthon pedig nem mondta el, mi is történt, mert félt, hogy a szülei is megbüntetik. Ma gyakran halljuk a tévében vagy olvassuk az újságban, hogy a diák megverte saját tanárát. Igaz, furcsán hangzik, de mégis igaz. Az ilyen esetekben a diákat vagy kicsapják, vagy intőt adnak neki, de a dolog itt le is zárul. A szülők otthon nem büntetik a gyereket, és ezért ő nem látja be tettének súlyát. Ha viszont a tanár ütné meg a diákat, hirtelen mindenki ellene fordulna, és az állását is hamar elveszítené, talán még a bíróság előtt is felelnie kellene tettéért. Kétségtelen, a világ nagyot változott.

Kosztolányi viszont nemcsak a rendszer hiányosságait emelte ki művében, hanem az emberi viszonyokat vizsgálta, ezen belül a kiközösítést és a büntetést. A félelem, amelyben a diákok éltek, folytonos bizonytalansággal is járt. Tudták, hogy össze kell tartaniuk, hogy meg tudják óvni magukat tanáraik szigorától. Aki viszont nem volt hajlandó közreműködni lázadásaikban, s inkább más lehetőségeket választott, elveszítettnek bizonyult. A tréfa tragikus vége, az akaratlanul elkövetett gyilkosság is ebből fakad. A fiúk csupán ráijeszteni akartak társukra, hogy az aztán átálljon az oldalukra, vagy legalábbis ne legyen a tanárok besúgója, de semmiképpen sem akarták megölni.

Nap mint nap kerülhetünk olyan helyzetbe, hogy érezzük, nem tartozunk az adott csoportba vagy környezetbe. A diákok nem találják helyüket az iskolaközösségben, a felnőttek pedig munkahelyükön érzik magukat idegennek. Viszont gyakran kénytelenek vagyunk folytatni életünket az adott csoportban, hiszen a kívülállókra ellenséggént tekintenek, és gyakran ők kerülnek a csoportok célkeresztjébe. Mit is lehet ilyenkor tenni? Menekülni, vagy egyszerűen szembefordulni a többséggel? A választ erre a kérdésre mindenkinek egyedül kell megtalálni, mert mérlegelés szükségeltetik a döntés súlya és a saját véleményünk közt. A novellában legfőképp a gyilkosság után merül fel a kérdés, hogy melyik döntés a helyénvaló. Saját sorsunk kovácsai vagyunk, ezért megfontolt döntéseket kell hoznunk ahhoz, hogy életünk hátralevő részét boldogan, és mindenekelőtt elégedetten éljük. A döntés a kezünkben van!

Šabjan Rebeka és Horvat David, III. b

KOSZTOLÁNYI TRÉFA C. NOVELLÁJA MELLÉ

A hangok és a fények más milyennek lehetnek ott. Abban a félreeső, de igenis valós világban, ahol a hamis létezés és a humoros fennmaradás az eszmény. Csend van. Az ágyakon mint az Uluru púposodnak, domborodnak az ábrándokat álmukban hajkurászó gyámoltalan testek. A holdfény néhol átszűrődik egy-egy résen, repedésen a falon. Távol, a falon túl egy városi úr sétapálcáját forgatja, fején dicső kalap. Az úton minden megállt. Elkallódik egy mozijegy, s a szélben keringőzik, míg végül a tegnapi pocsolyában landol. Egy új esőcsepp. Azt hinnénk, kora tavasz hús szelei vitorláznak délről, s bármikor a magasból fejünkre zuhanhat egy oázisból hazatért vándor ürüléke. A golyák, bizony. Most észreveszed, hogy eldől egy száraz tölgy a park déli kapujánál, s mintha egy óriási seprű tisztítaná végig a padlót, a száraz falevelek puha ágyat adnak a fának.

Bent, a szekrény-vastagságú ókori fehér falak közt felcsillan egy szem. A benne kanyargó erek kirajzolják a Nílus deltáját, ott fetreng a gondolat, az agy most egy olyan révületbirodalmába lépett, ahol az erek vagy megpattannak, vagy a lágy napsugarak melegítik fel a bensőt. Vízesések, vadregényes hegységek erdeiben nimfák mulatsága, hárfazene, latin intelmek, görög bölcsességek, mellettük Horatius kacsint egyet, s bortól nedves bajuszát törli.

Az őszi nótája ez, csupán az ablakhoz verődött szél játssza ezt a dallamot, amit megérthetsz, ha hiszed, hogy Dávid pengeti a húrokat, s Saul királyként derülsz jobb kedvre. Már csak az a lényeg, az hoz békét, hogy egész hét órád van rá, hogy fülelj és kalandozz, hogy megjárd a tengerek mélyét, vagy csupán elcsodálkozz azon, hogy odafent a csillagok nem véletlenül helyezkedtek el pontosan ilyen sorrendbe, és ezeket a képeket kirajzolva a nagy égen, ahogyan te is küldetéssel hajtod végreminden mozdulatod, tetted, túlzásod.

Majd a sípszó ébreszt, kifaggatnak belőled mindent, mindened elrohan, szökik a messzi vidékre, a »kutyafejű tatárokkal« csatát vívva, háromszor mehtagadva, királyok trónjain bukfcetet hányva.

Csak a test marad. A nyers fizikum, amelyről bármit megtudhatnak, éppen csak a lényegét nem.

Pál Péter, I. a

Gárdos Péter Tréfa című filmje nyerte a 40. Magyar Filmszemle Legjobb rendezés díját.

A képek forrása: filmtrailer.hu, origo.hu

Prečudovita Avstralija

Ko slišimo besedo Avstralija, večina ljudi pomisli na operno hišo v Sydneyu, koale, kenguruje, celino, ki je oddaljena kilometre in kilometre daleč. Ampak v Avstraliji najdemo še veliko drugih zanimivosti, ki iz leta v leto vabijo turiste, predvsem pa mlade ljudi, na to očarljivo celino.

Je najmanjša naseljena in od Evrope najbolj oddaljena celina. Razteza se med Tihim in Indijskim oceanom. Glavno mesto, na veliko presenečenje velike večine ljudi, ni največje mesto Sydney, temveč Canberra.

Je celina očarljivih nasprotij. Štiri prostrane puščave in neskončne ravnine so skoraj neposeljeno "rdeče srce" Avstralije, velika večina ljudi pa živi v naseljih v rodovitnem vzhodnem obalnem nižavju v velikih mestih.

Je celina z velikim naravnim bogatstvom. Veliki koralni greben je sijajni dragulj azurne, indigo, safirne in najčistejše bele barve in je ena največjih stvaritev na Zemlji, vidna tudi iz vesolja. Zoologi so v teh grebenih našli več tisoč živalskih vrst. V Velikem koralnem grebenu je morski narodni park Green Island z akvariji in muzeji, ki je ena najbolj obiskanih turističnih točk v Avstraliji. Posebnost so še evkaliptovi gozdovi, ki rastejo tam, kjer je dovolj padavin. Omembe vredno je še Modro gorovje in najstarejši pragozd z imenom Daintree Forest, ki je starejši celo od amazonskega pragozda. Simbol Avstralije je sveta gora Uluru (Ayersova skala). Visoka je 300 metrov in je sveta gora avstralskih domorodcev, Aboriginov. Še danes večina Aboriginov živi v lovskih skupnostih in so tesno povezani z naravo. Govorijo več kot 500 narečij.

Avstralija pa je posebna tudi glede pestrosti živalskih in rastlinskih vrst. Na tej celini najdemo živali, ki jih ne bomo našli nikjer drugje na svetu, torej endemitov. To so kenguru, emu, kljunaš,

vombati, tasmanski vrág in druge. Najbolj poznane so avstalske strupene kače, kajti na tej oddaljeni celini živi več kot 10 vrst najbolj strupenih kač na svetu.

Je gospodarsko razvita država s tržnim kmetijstvom in raznovrstno industrijo. Dve tretjini njenega ozemlja izkoriščajo za kmetijstvo. Tudi živinoreja je izredno pomembna - gojijo ovce merino. Na jugovzhodu gojijo agrume, pšenico in zelenjavo.

Seveda pa turiste ne privablajo samo Veliki koralni greben, pisana kultura, izjemne rastlinske in živalske vrste, temveč tudi otoki. Najbolj mamljiv je otok, ki je hkrati največji peščeni otok na svetu, znan pod imenom Fraser Island. Poleg tega pa najdemo še ogrmono drugih otokov, med katerimi so najpomembnejši Whitsundays Islands.

O teh in še drugih zanimivosti te čudovite celine smo dijaki naše šole izvedeli na kratkem predavanju absolventa geografije, Dejana Süča, ki je v Avstraliji preživel 3 mesece.

Vsi, ki so obiskali Avstralijo, so enotnega mnenja. Je celina presenečenj, očarljivih nasprotij in ko človek zapusti njena tla, mu ostanejo v spominu nepozabni trenutki, ki ga kličejo, da jih doživi vsaj še enkrat.

Martina Vida, 2. a

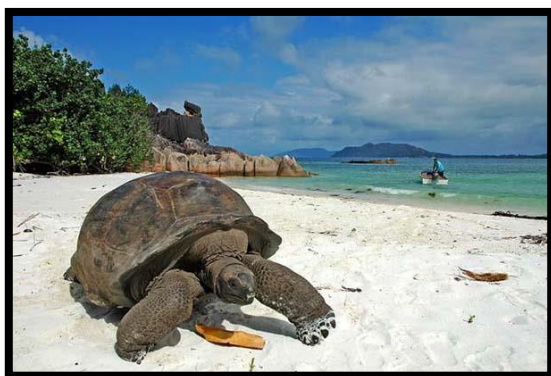
Lassan járj, tovább érsz

Manapság a diákok rengeteg mindennel képesek fejfását okozni tanáraiknak. Egyike ezeknek a már hagyományossá vált késés az órákról. Ilyenkor általában széles látókörünkről teszünk tanubizonyságot, hiszen az ok-okozati összefüggések (értsd: haszontalan magyarázkodások) úgy sorakoznak az agyunkban, akár a százlábú lábai. A rosszul beállított ébresztőóra, a szülők s a forgalmi dugók csak néhányak a késésünkért felelős okok közül. De mi van akkor, ha kiderül, hogy a késéseknek akár tudományos okai is lehetnek. A késések tudományos magyarázatát a természettudományok terén kereshetjük. Embereknél eddig még nem jelentkeztek tünetek, az állatvilágban viszont ezt a tényt több példa is bizonyítja.

A kifogás, amiről beszélek nem más, mint a lassúság. A diákok esetében ez legtöbbször a lustaságból eredő állapot és ennek semmi köze a tudományos magyarázatokhoz. A biológia több olyan állatot tanulmányoz, amelyek a gyorsaságot inkább másokra hagyják. Ők valóban olyan lassúak, hogy néha nehéz lenne meghatározni a pontos sebességüket. Számukra bizonyítottan kedvező lassúnak lenni, hiszen olykor ennek köszönhetően menekülnek meg egy-egy támadástól.

Földünk leglassúbb csúszómászója a teknős, mely a meleg és mérsékelt övezetek lakója. A szárazföldi teknősök közül a Seychelle-szigeteken és Mauritiuson élő óriásteknős percnként 6 métert képes megtenni. Ha jól megy a matek, gyorsan kiszámítható, hogy ez óránként 360 métert jelent. Na, ezt csinálja valaki utána! De ő a Hermann, azaz a görög teknőshöz viszonyítva szinte száguld, hiszen az utolsó vadon élő európai teknős, megelégszik a 250 méteres óránkénti sebességgel. Amúgy sincs

neki oka a kapkodásra, hiszen veszély esetén elég, ha bebújik a páncéljába, és megmenekül.

A világ leglassúbb emlőse a Közép és Dél-Amerikában él, mondhatnánk éldegél, mert olyan lassú. Ismert főszereplője a lustágról szóló hasonlatoknak, szólásoknak és mondásoknak. Ha valaki lusta, akkor az olyan lusta, mint a lajhár. Ez a híres lustaság csak levelekkel táplálkozik és figyelembe veszi az egészséges életmód elveit is, hiszen a táplálkozásra naponta maximum 2 órát szán. A nap többi részét, hosszú, 3 kampós ujjban végződő végtagjaival a fák ágaiba kapaszkodva, alvással tölti. A talajon a lajhár 5 méter/perces sebességgel közlekedik, de a fák között ezt a rekordot képes akár megduplázni is. Bundájában egy élősködő moszat él, amely szőrzetének zöldes színt kölcsönöz, ezzel könnyítve rejtőzködését.

A leglassúbb haslábúnak az éti csiga számít, amellyel a világ bármely részén találkozhatunk. Hogy megvédje lábán a vékony bőrt, ragacos folyadékot enged ki, amely megvédi a talaj egyenletlenségétől. 5 nap alatt tesz meg egy kilométert. Bárhol felfigyelhetünk a szalonka dalára is, amely a világ leglassúbb madarának számít. Táplálékát hajlékony csőre segítségével szerzi meg. Étlapján férgek, lárvák, apró rovarok szerepelnek. Lassúságát szárnycsapásaiknak köszönheti. Átlagsebessége 21 km/h.

Ezeknél az állatoknál nincsenek sem eget verő számok, sem olimpiai rekordok. Bizonyos viszont az, hogy ezek az amúgy jól ismert állatok, teljesen elbűvölnek minket. De ez nem azt jelenti, hogy okos dolog pl. egy lajhárt példaképül választani. Ha viszont jobban belegondolok, hogy gőzerővel közeledik az tanév vége és már itt a nyár, talán nem is lenne olyan rossz dolog egy kicsit „lajhárkodni”...

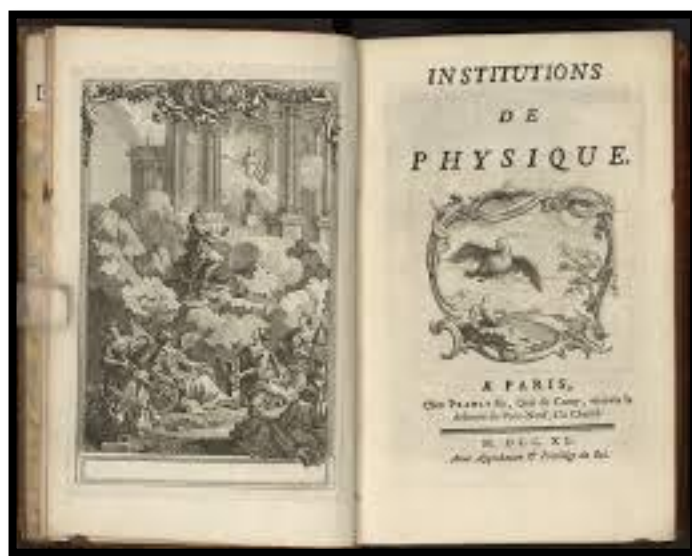
Šabjan Rebeka, 3.b

ŽENSKE V FIZIKI

Ob omembi svetovno znanih fizikov človeku po glavi roji veliko imen. Seveda se za vsemi pomembnimi imeni skriva moški spol, kar pa ni čudno glede na prepričanje, da je za razumevanje fizike potreben razum, ki naj bi ga ženske uporabljale večinoma v kuhinji. Ta predstava, to mišljenje o povezavi žensk s fiziko kot znanostjo je velika in nesprejemljiva napaka, ki si je ne bi smel dopustiti noben izobraženec. Obstajajo namreč dokazi, ki trdijo ravno nasprotno, torej, da imajo ženske še kako pomembno vlogo v znanosti. Ker pa ne govorim le hipotetično, bom svoje dokaze tudi predstavila. Ne le zato, ker bi rada ubranila ugled in dokazala moč ženskega razuma, temveč tudi zato, da bi uvideli, da tudi moški lahko stopijo kdaj pa kdaj v kuhinjo in da ženske lahko zamenjajo kakšno svetilko brez požara. Dobrodošli torej v svetu fizičark.

Émilie du Châtelet

Emilie je bila francoska matematičarka in fizičarka. Živel je na dvoru Ludvika XIV. in je tako imela možnost spoznavati pomembno osebnost tistega časa, prav tako pa ji je oče nudil posebno vzgojo, v okviru katere se je naučila različnih jezikov. Kazala je tudi talent za glasbo, igrala je čembalo, osrečevala pa sta jo še ples in gledališče. Po rojstvu treh otrok je od moža zahtevala nekaj, kar je bilo takrat skorajda nedopustljivo. Dogovorila sta se za ločeno življenje v istem gospodinjstvu in tako si je lahko privoščila tudi nekaj ljubimcev, med njimi je bil najbolj znan filozof Voltaire. Pri 27 letih se je povsem posvetila matematiki in fiziki. Leta 1737 je izdala spis z naslovom Disertacija o naravi in razširjanju ognja. V njem je napovedala sevanje, ki mu danes pravimo infrardeče sevanje. Naslednje delo z naslovom Lekcije iz fizike je namenila svojemu 13 letnemu sinu. Podprla je tedaj še sporno Leibnizevo tezo, da je energija gibajočega se predmeta sorazmerna kvadratu njegove hitrosti, ne pa hitrosti sami, kakor je menila večina fizikov. Znana formula klasične fizike je bila $W=1/2mv^2$. Pred smrtjo pa ji je uspelo dokončati tudi prevajalsko delo. Gre za francoski prevod Newtonovih Matematičnih načel naravoslovja, ki jih je dopolnila z lastnimi komentarji in dodala svojo izpeljavo načela o ohranitvi energije iz aksiomov mehanike.

Caroline Lucretia Herschel

Caroline je bila nemško-angleška astronomka, mlajša sestra Williama Herschla, astronoma, ki je odkril planet Uran. Po očetovi smrti je morala skrbeti za družino, leta 1772 pa se je pridružila bratu v Angliji, ki je bil organist in glasbeni učitelj. Caroline je postala glavna pevka pri bratovih koncertih oratorijev. Ni se veliko družila, zato je imela ozek krog prijateljev. Napisala je dnevnik o bratovem delu ter se od njega veliko naučila. Čez nekaj časa je začela tudi sama sodelovati pri njegovih preračunavanjih in opazovanju. Odkrila je osem kometov. Najbolj znan pa je njen periodični komet 35P/Herschel-Rigollet, ki nosi njeno ime. Odkrila pa je tudi več meglic. Prav tako kot komet, pa so po njej poimenovali tudi asteroid 281 Lukrecija, ki ga je odkril Johann Palisa, avstrijski astronom. Leta 1935 so po njej imenovali tudi krater C. Herschel na Luni. Daljnogled Far Infrared and Sub-millimetre Telescope (FIRST) so preimenovali v Vesoljski observatorij Herschlov v čast Williama in Caroline. Prejemala je tudi nagrade. Najpomembnejši sta Zlata medalja Kraljeve astronomske družbe in Pruska zlata medalja za znanost.

Spoznali ste pomembni znanstvenici, ki sta dokazali, da je za uspeh potrebna močna želja, predvsem pa drznost in neustrašnost. Če bi se držali takratnih določenih družbenih okvirov, ju danes ne bi omenjali kot fizičarki. Po takratnem mišljenju naj bi bile ženske na svetu zato, da skrbijo za gospodinjstvo in možu rojevajo otroke. Če bi tole držalo, dandanes ne bi poznali niti infrardečega sevanja niti kometov in kraterjev. Emilie si je svobodo zagotovila z dogovorom z možem, Caroline pa s potovanjem v Anglijo, kjer se je, namesto, da bi si poiskala bogatega moža in srečno živela do konca svojih dni, posvetila astronomiji. Nobeni ni bilo zagotovljeno, da bo dolgotrajno raziskovanje obrodilo sadove, a sta kljub temu obe imeli upanje in zahvaljujoč temu sta človeštvu dali veliko. Sumerski rek pravi: Žena je človekova prihodnost. Torej imajo ženske vseeno pomembno vlogo v znanosti, kaj ne?

Rebeka Šabjan, 3.b

A FIZIKA NÉHÁNY ÉRDEKESSÉGE

Mindnyájan tudjuk, hogy a fizika nem csak képletekből és számításokból áll, hanem rengeteg megmagyarázatlan vagy érdekes magyarázattal rendelkező kísérletekből és érdekes jelenségek tanulmányozásából.

Az egyik ilyen különlegesség a fekete lyukak éneke. A távoli Perseus galaxisban található egy

óriási fekete lyuk. Ez az elmúlt 2,5 milliárd évben egyfolytában ugyanazt a hangot énekelte. Hogy is lehetséges ez, amikor a hangnak valamilyen közvetítőre van szüksége ahhoz, hogy terjedni tudjon. A NASA kutatói röntgensugaras teleszkóppal láthatóvá teszik a hullámokat (a hangot természetesen nem hallani). A hullám mozgása láthatatlan, egy teljes hullám ugyanis mintegy tízmillió év alatt jön létre. Ugyanakkor az ősrobbanás hangjai még mindig zümmögnek szerte a világegyetemben.

A második érdekességnél a kilogrammok kiöregedéséről van szó, azaz a kilogramm mértékegység bekalibrálásának változásáról. A kilogramm prototípusa egyébként Párizs mellett található. Minden országnak van saját példánya. Ezeket évtizedenként újra s újra összemérik. A mérések jelzik, hogy a kilogrammok tömege változik (alkalmanként a gramm kb. öt százalékával tér el), erre viszont a tudósok sem tudnak pontos magyarázatot.

A harmadik érdekesség a tévében felbukkanó statikus zöreijhez fűződik, amely akkor keletkezik, ha nincs adás, hangyaháborúnak is szokták nevezni. Az elektromágneses hullámok mintegy két százaléka úgy nevezett kozmikus mikrohullámú háttérsugárzás, amely az ősrobbanásból maradt hátra, több milliárd éve visszhangzik az univerzumban.

Pal Peter, 1.a

MLADI PODJETNIKI V UČNEM PODJETJU GRICKO d. o. o.

Tudi letos smo 3. letnik in 1. letnik PTI, smer ekonomski tehnik, ustanovili učno podjetje pod imenom Gricko d. o. o., ki smo ga izbrali soglasno. V našem razredu nas je samo 8 dijakov. Vsak je v našem namišljenem podjetju dobil svojo nalogo in jo čez šolsko leto vestno opravljal. Našega edinega fanta v razredu, Denisa Kosa, smo izbrali za direktorja podjetja. V dodeljeni vlogi se je zelo dobro znašel. Namestnica direktorja, Tadeja Graj, ga je nadomeščala, ko je bil na "velikih pogajanjih" za pridobitev dobičkonosnih poslov. Tajnica, Nina Petković, je urejala zapisnike, preverjala prisotnost, urejala prejeta in oddano pošto in kdaj pa kdaj pripravila kavico. Računovodkinja, Lea Žižek, nam je obračunavala mesečne plače. Joj, kako smo bili veseli izplačil virtualnih plač. Natalija Varga je skrbela za človeške vire, kar pomeni, da je bila zaposlena v kadrovski službi. Skrbela je za naše dobro počutje, nam pripravljala zanimiva strokovna predavanja in lepe misli, s katerimi je popestrila delovni vsakdan.

V prodaji in nabavi sta bili zaposleni Sara Balažic in Dolores Roudi, ki sta za nas pripravili več prodajnih katalogov, ki so hkrati bili prava atrakcija za kupce. Adelisa Tatarević je skrbela za stike z javnostjo, se pogajala o cenah, urejala tržne poti, analizirala ankete, ki jih je tudi sama pripravila.

Naša mentorica in obenem profesorica, Brigita Laj, nam je pri delu zelo dosti pomagala, nas spodbujala, nam svetovala, nas vodila, da bi bilo naše poslovanje čim bolj uspešno.

Poslovali smo vsak petek, in sicer 4 šolske ure, od 7:55 do 11:50. Naše ure podjetništva smo popestrili z glasbo, med seboj smo si zelo radi pomagali, torej je bilo naše timsko delo zelo uspešno. Vsako uro smo preverili prisotnost, napisali zapisnik, nato pa je vsak opravljal svojo nalogo, ki jo je določila mentorica ob začetku ure. Seveda smo tudi sami vedeli, kaj je naše delo.

Velikokrat smo predstavljali naše podjetje, in sicer na informativnem dnevu, na dnevu odprtih vrat naše šole in na tehničnih dnevih ter na sejnih poklicev v Pomurju. Udeležili smo se tudi 8. mednarodnega sejma učnih podjetij v Celju. Za to predstavitev na sejmu smo se

dolgo pripravljali. Našo stojnico smo okrasili s presticami, pereci, muffini, saj se je naše podjetje ukvarjalo s prodajo le-teh. Oblikovali smo tudi našo maskoto, debelo mamo. V trgovini smo si

sposodili lutko, jo oblekli in oblikovali po našem logotipu. Lutko so prišli, z velikim nasmehom in navdušenjem na obrazu, pogledat tudi profesorji naše šole.

Na sejmu smo bili uspešni, saj smo uspeli pridobiti veliko denarja in s tem navidezno povečali stanje na transakcijskem računu. Imeli smo veliko dela, saj smo ves čas prejeli naročila. Veliko smo se tudi

zabavali in spoznali nove obraze. Bilo je zanimivo, saj smo, s podjetji iz Avstrije, Romunije, Hrvaške in drugih tujih držav, lahko poslovali v angleščini in nemščini.

Nina Petkovič, v sodelovanju s 3. c razredom

Mirna roka in dobra koncentracija

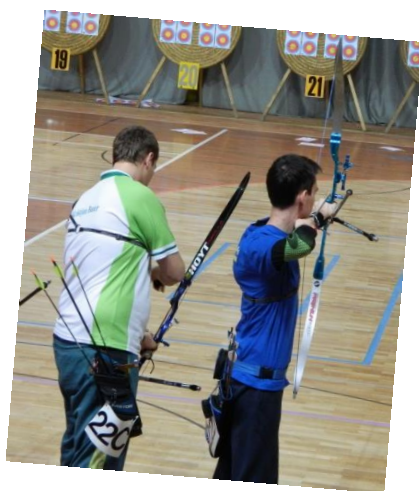
Lokostrelstvo je olimpijski šport, v katerem se počutim doma, dosegam pa tudi lepe rezultate. Za vrhunske rezultate zahteva celega človeka. Najpomembnejše vrline lokostrelca so vztrajnost, mirnost in volja. Je zanimiv in primeren za vse generacije, razvit povsod po svetu. Je šport, ki združuje fizično moč in psihično stabilnost. Poleg samokontrole in optimalne izvedbe strela je pomembno tudi poznavanje narave in dobro opazovanje. Za optimalno izvedbo strela sta pomembni pravilna biomehanična postavitev telesa, ki vključuje 12 lokostrelskih korakov, in dinamična izvedba strela. Za ta dinamičen in zanimiv šport sem se navdušil poleti, leta 2012, ko sem po televiziji spremljal lokostrelstvo na poletnih olimpijskih igrah v Londonu, kjer je med drugimi tudi Slovenija imela svojega predstavnika, Klemna Štrajharja. Navdušila sta me je elegantnost in lahkotnost strela. Prvo leto sem streljal le za zabavo v prostem času in to z očetovim sestavljenim lokom, ker še nisem imel svoje opreme. Tekmovanj se nisem udeleževal, ker pa mi je šlo odlično od

rok in sem se zelo hitro privadil, sem se lotil tega resneje. Ker je na olimpijskih igrah zaenkrat edini priznani slog ukrivljeni lok, sem se odločil streljati z njim. Trenirati sem začel po nabavi opreme. Osnove sta mi pokazala oče in trener, g. Uroš Vrbančič. Treniram v povprečju štirikrat na teden po tri ure, kar znese približno 500 do 600 izstreljenih puščic na teden. Trening je sestavljen iz treh delov: uvodni (vključuje psihofizično pripravo na streljanje), streljanje in zaključni del (vključuje raztezanje, analizo in strele od blizu). Ob petkih hodim v Maribor v lokostrelski center, ki ga vodi slovenski trener in vodja šolskega programa, Matija Žlender. Redno se udeležujem tekmovanj, tako v tarčnem kot dvoranskem krogu. V slovenskem dvoranskem pokalu imam kar nekaj lepih uvrstitev med najboljših pet. Na začetku sezone sem si zadal visok cilj: osvojitve medalje na državnem prvenstvu. Ta cilj se je mnogim, celo staršema, sprva zdel, v trenutno močni slovenski konkurenci, naiven in skoraj nedosegljiv, saj sem predhodno streljal le tri mesece. Kljub temu sta me podpirala in nista pokazala dvoma v moj uspeh. Na treningih sem streljal zelo dobro in čutil sem, da lahko do državnega prvenstva pridobim še nekaj krogov. Januarja sem prestopil v mladinsko konkurenco, kar se je poznalo na uvrstitvah, saj sem v kadetski konkurenci že veliko napredoval in sem bil pripravljen osvajati medalje. V še močnejši konkurenci je bil cilj morda le previsok. Vendar se nisem ustrašil in obupal, ampak sem trdno verjel vanj. Na dan državnega prvenstva sem bil presenetljivo zelo umirjen. Streljal sem odlično in tako po napeti tekmi za las ostal na 4. mestu, brez kolajne, z enakim zadetkom in številom desetic kot tretjevrščeni, ki pa je imel eno devetico več. Zaradi ene devetice sem tako ostal »praznih rok«. Po tekmovanju sem bil potr in nezadovoljen, čeprav so mi vsi čestitali in dejali, da je to, glede na to, da streljam šele šest mesecev, odličen rezultat. Kasneje sem se zavedel, da imajo prav in da bi s tem rezultatom bil v kadetski konkurenci drugi. Pred vsakim tekmovanjem je pri tekmovalcih prisotna nervoza, ki jo je treba obvladati. Tudi jaz sem dan pred tekmovanjem vedno malo nervozen, vendar to stanje na dan tekmovanja največkrat izgine. Pred tekmovanjem se skušam osredotočiti le na streljanje in potek tekmovanja.

Sprva je bilo to težko, vendar sem se čez čas privadil. To mi je uspelo tudi s pomočjo mentalnega treninga, ki zajema tudi avtogeni trening. Med tekmovanjem je zelo pomembno, da te ne prevzamejo čustva. Sprva na tekmovanjih nisem kontroliral čustev in sem se ob dobrem streljanju razveselil, ob slabem strelu pa sem se jezil, vendar sem se naučil, da je pri tem športu med streljanjem najbolje ostati nevtralen vse do zadnje izstreljene puščice. Ni se treba ubadati z zadetki. To mi je povsem uspelo šele na državnem šolskem prvenstvu, 17. maja letos, kjer sem se uspel zbrati in se kontrolirati. Četudi sem proti koncu vedel, da bo dovolj za medaljo, me čustva niso preplavila in sem skušal to odmisлити. To se mi je obrestovalo, saj sem postal državni šolski podprvak v kategoriji licencirani-dijaki. Ko sem

izstrelil zadnjo puščico, sem čutil veliko olajšanje, ker sem dosegel svoj drugi cilj, zastavljen za to sezono. Takrat sem bil zelo vesel, ker mi je na tekmi končno uspelo realizirati rezultat s treninga in sem tekmo speljal, kot sem si zamislil. Nisem tip športnika, ki bi »spal na rezultatih«, ampak me rezultati še bolj motivirajo, zato imam še veliko ciljev. Vsak športnik doživi vzpone in padce. Najpomembneje je, da ne odnehaš, če ti gre slabo, ampak vztrajaš in odpravljaš napake. Ker pa sam nisem nikoli zadovoljen s svojim rezultatom, lahko napredujem. Vedno si rečem, da bi lahko bilo boljše in to je tisto, kar me žene naprej.

Lars Somi, 3. b

Prehrana športnika

Glavna naloga prehrane športnika je telesu zagotoviti vsa hranila, ki organizmu omogočajo optimalno delovanje. Odziv telesa na obremenitev namreč ni odvisen le od vadbe. Kdor sicer premišljeno in trdo trenira, a ne živi športno (premalo spanja, nepravilna prehrana, alkohol ...), je za svoj napredek naredil premalo. Prehrana je pomemben del športnikovega načina življenja. S svojo sestavo mora med procesom treniranja čim učinkoviteje podpreti organizem, hkrati pa ga ne sme preveč obremeniti. Športni način življenja mora omogočati ustrezno regeneracijo organizma po vsakodnevem telesnem in duševnem naporu ter boljši izkoristek njegovega biološkega potenciala, zato je pomemben tako za aktivne ljudi kot za vse športnike, ki veliko trenirajo.

Natančen program prehrane se med posamezniki razlikuje, odvisen pa je tudi od vrste športa, obdobja treninga, stopnje aktivnosti, telesne teže, mišične mase, telesne višine, starosti in spola.

Velja pa nekaj splošnih pravil za zdravo športno prehrano:

- zaužiti je potrebno čim več obrokov, ki ne smejo biti preveliki,
- popiti je potrebno veliko tekočine, predvsem vode,
- izogibati se je potrebno tako imenovanim "praznim kalorijam" (hitra hrana, alkohol ...).

Šele, ko je športnikova običajna prehrana urejena, je smiselno poseči tudi po športni prehrani v obliki prehranskih dopolnil.

Glavni vir energije, ki jo potrebujemo za življenje in delo, nam dajejo ogljikovi hidrati. Med vsemi organskimi snovmi so najmočnejše zastopana in najbolj razširjena skupina kemijskih spojin. Med ogljikove hidrate uvrščamo sestavine, ki vsebujejo C, H in O z empirično formulo $(CH_2O)_n$. Vsi ogljikovi hidrati, razen polisaharidov, so topni v vodi in imajo slahek okus, od tod tudi izhaja ime saharidi. Pomemben del ogljikovih hidratov so vlaknine, ki ne vsebujejo kalorij, nimajo hranilne vrednosti in nam ne dajo energije, kljub temu pa so dobre za prebavo, povečujejo občutek sitosti, telo pa porabi nekaj kalorij že samo, ko jih prebavlja.

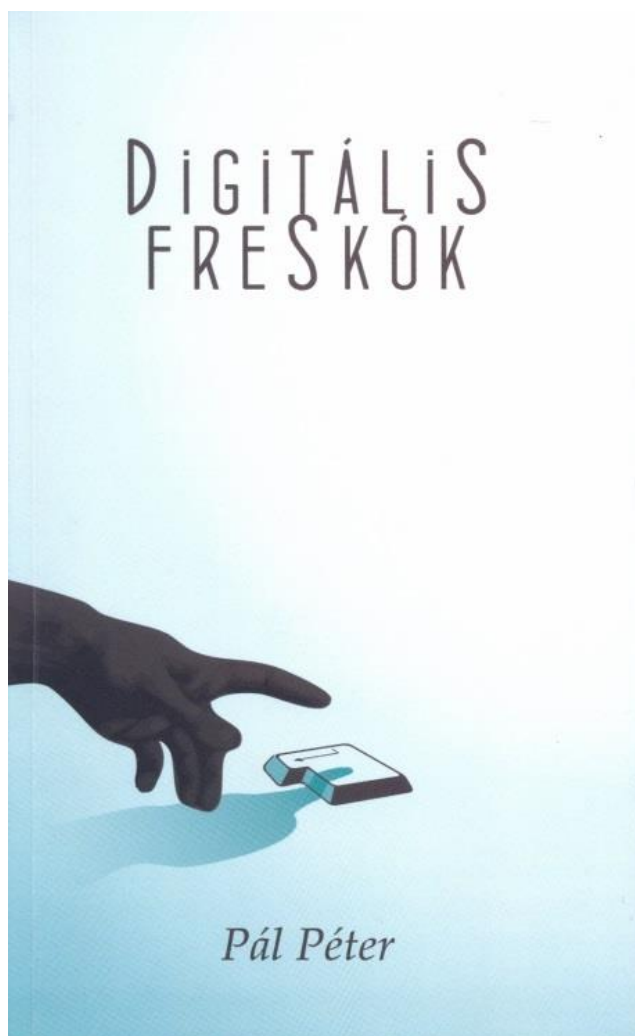
Dnevna količina ogljikovih hidratov, ki jih večina športnikov potrebuje, je 4 do 6 gramov na kilogram telesne teže, v času posebno težkih vzdržljivostnih treningov pa tudi do 10 gramov na kilogram

telesne teže. Natančna količina je odvisna tudi od vrste športa. Glavni vir ogljikovih hidratov v vsakodnevni prehrani športnikov naj bi bila polnovredna hidratna živila, ki poleg samih saharidov vsebujejo tudi vitamine in minerale. To so predvsem sadje, zelenjava, žita, testenine, kaše, riž, kosmiči, otrobi, testenine, polnozrnat kruh ... Telo vse ogljikove hidrate spremeni v monosaharide, jetra pa potem naprej v glukozo, edini sladkor, ki prehaja v kri in ga skoraj vsi živi organizmi uporabljajo za energijo.

Beljakovine so poleg vode najpomembnejše snovi v našem telesu. Iz njih je sestavljen velik del našega telesa, tudi mišice. Med intenzivno vadbo se razgradnja telesnih beljakovin poveča, zaužite beljakovine pa jih pomagajo nadomestiti z novimi, zato je pri športnikih potreba po beljakovinah povečana. Potrebna količina beljakovin se med posamezniki razlikuje, na splošno pa velja, da športnik dnevno potrebuje 1,2-2 g beljakovin na 1 kg telesne teže. Točna količina priporočenih beljakovin je odvisna predvsem od vrste in težavnosti treninga, tekmovalnega ali pripravljalnega obdobja športnika in pa tudi od morebitnih poškodb.

V prehrani največ beljakovin najdemo v mesu, skuti in ostalih mlečnih izdelkih, soji in sojinih izdelki ter v jajčnem beljaku.

Valentina Bažika, 1.a

KÖLTŐ SZÜLETETT...

Pál Péter első gimnazista kiváló versmondó és verselő. Áprilisban, a tizenhatodik születésnapja előestjén került sor első verseskötetének bemutatására.

A folyosón naponta találkozhatunk veled, mégsem ismerünk igazán. Hogy mutatkoznál be?

Peti vagyok. Ennyit mindenki tud, de lehet, hogy ez mindent el is mond rólam. Mint mindenkinek, nekem is megvannak a sajátos vonásaim, amelyek akár szokatlanok, akár nem, de mindenkiben meg kell hogy legyenek a maga módján, némelyeknél ezek láthatóbban. Talán én is ezek közé sorolhatom magam, ugyanis sokakkal ellentétben a művészet legtöbb változatának és az egyediség és egyedi ötletek, a dolgok másabb megközelítésének rajongója vagyok, továbbá szeretek rajzolni, zenélni és még sorolhatnánk.

Lassan befejezed a gimnázium első osztályát. Megvalósultak-elvárásaid, terveid?

Amikor idejöttem a gimnáziumba, még nem tudtam, mit is várjak az iskolától, sem magamtól. Ez az év számomra sok szempontból sikeresebb lett, mint az ezelőttiek, például temérdek új kifejezést s ezek használatát tanultam meg, de minden bizonnyal egy kis szellemi fejlődés is vele jár, amit az osztálytársaimnál, s jómagamnál is észleltem. Ami pedig a tervek megvalósulását illeti, bátran elmondhatom, hogy fontos lépéseket tettem feléjük.

Tizenhatodik születésnapodra a versesköteteddal ajándékoztad meg magad. Gratulálok. Miért kezdted verselni?

Elsősorban nem az „önmegajándékozás” volt a cél, hanem az ismeretlen kipróbálása, az az érzés, hogy valami projektet véghez kell vinni, s ha már egyszer úgyis versírással foglalkozom szinte kiskorom óta, hát így egy kötet került az előtérbe. Hogy miért verselek/írok? Erre nem tudok válaszolni, lehet, hogy csak azért, mert kár volna nem tennem.

Emlékszel még az első versesdre? Hány éves korodban írtad, és miről szólt?

A legelső általam írt vers még nem is igazán nevezhető annak, hisz hétéves fejjel elképzelhető, hogy csak kínrím-vadászatról van szó. Ez a négyesoros a tavaszvárásról szól, de

ugyanakkor írtam egy „ódát” is a kerékpáromhoz.

Hogy születik meg a vers a te esetedben?

A versek nagy része nem részesül komolyabb előkészületekben, nem szoktam előre eltervezni sem a formát (hacsak nem kimondottan egy szonett-paródiáról van szó), sem a témát. Az ihlet legtöbbször egy szó vagy mondat, ami valahonnan ráugrik a papírra, s eköré fűződnek a különféle szójátékok, figurák.

Miről írsz, és ki segít ebben? Ki olvassa el először a verseidet?

Mindenről írok, még a semmiről is. Céлом, hogy egyedi legyen, olyan, ami másnak eszébe se jutna. A verseket nem szoktam nagy közönség elé tární (most már úgyis mindegy: p), csupán néhányan olvashatták őket. Amikor a kötetem még keletkezőben volt, Bence Lajos segítségének köszönhetően a formaiság és a szavak esztétikája javult. Az ő költészete hatott az enyémre (bizonyos szempontokból).

Tudjuk, kiváló szavaló vagy. Vannak-e „leg... verseid”?

Vannak. Ezek többnyire azok, amiket a versmondó versenyeken, ünnepélyeken szoktam mondani, de a kedvenceim közé tartoznak azok is, amelyek előadása még csak készülóban van.

Áruld el nekünk a jövővel kapcsolatos terveidet!

Fontos az iskola, a tanulmányok, emellett kitűzött céljaim közt szerepel még egy önálló előadóest és hasonló projektek. Szeretnék fejlődni, egyre jobb és jobb lenni abban, amit csinálok, végül is, ez mindennek a lényege.

Köszönöm a beszélgetést.

Bogdan Attila, I. a

Pál Péter

Digitális freskók

A logika határait
itt (és) most átléped.
Magasabb az ég,
mély a mennyezet.
Nincs határ a túloldalon.
Nincs az az abszolút keret,
amiből nem szabad/illik
kilógni, arany helyett
figyelemmel fizetsz.
Őszinték az álarcok,
s ha lelsz is rejtekhelyet,
a száraz végtelen van ahelyett.
Jávorszarvas lépteit riasztják
fel az aludtjeit.
Pofa be vagy pofa ki:
itt nem számít,
csak ami mögötte
kavarog. A pelenkás
kis tudat, tudás,
a józan humorral hadilábon
álló testamentum,
modern, de remegő
menekvés.
Hardrock a gramofonon.
S hogy mit keresünk?
Az omegát: odaát.
Az Odüsszeia mögötti
pásztormuzsikát.
A a Góbi sivatag
hegyvonulatát, törött
csészében a nosztalgiát.

Mert ott van az örökség
és az örök-ség
A Murán szirének napoznak,
sárgul, mint mindig, a falevél,
egymagában az ég,
s rajta digitális freskók
sora.

Projektoros tanoda

Az alagsorban hamis
szaxofon recseg.
Fentről nem látni
az idegek zűrét,
csak a gulyást,
mely loccsan, s
kenyérrel kimártozott
verítéket a padló
pora bűvében,
csacska fel- s alá
baktató világok
orchestráját.
Mappában, ott rejlik
az éra, a tegnapból
tegnapelőttbe szökkenés,
hátraszálló a rokokó
cifraságába,
antroposzférák meg
más szavak,
Schmetterlingek és
diszjunkciók,
Bach, Radnóti s a barakk.
Barokk-barakk.
Más az ész, s fogy a
ceruza.
Betyárként, erdőn-mezőn
át jutsz el amoda,
s ott áll majd a tény,
s a projektoros
tanoda.

Görög délután

Tücsökzsivaj.
Zsong fülemben
lombok árnyékának
hada.
Olajfák száraz lehelete.
Spártai pajzsok alatt
nyugovót lel
fáradt bogársereg.
Kettétörök a kolosszus
márvány-sisakja.
Héraklésszel néz
farkasszemmet
a szénaboglya.

" Everybody is special. Everybody. Everybody is a hero, a lover, a fool, a villain. Everybody. Everybody has their story to tell. " – Alan Moore

Some believe in fate, some don't. I believe that everyone can do exactly what they want with an open mind and sober thoughts.

Firstly, there is absolutely nobody on Earth who is a hundred percent identical to another person out there. This is what makes every single one of us special. Even twins who are physically very alike will never be the same, because they will always think, dress, act differently. We can find a person who has similar opinions, agrees with a lot of our standpoints and so on, but two people will never be the same.

Second of all, I agree with the second part of the statement, which says that everybody can be a hero, a lover, a fool, a villain. This says it all. It says we can adapt to various situations, act differently with every decision we make. The people we live with, the city we live in, the time we live in, every single thing, word, action has an impact on us. It defines who we are; our personalities depend on our surroundings. That's why it's so important that we share our opinion – we create the world we live in!

If every one of us doesn't act, react and all of us just wait for something to happen, it can't happen the way we want it to. If you want a change with the government – riot, if you want to approve something – say it out loud, if you want to compliment someone – don't be afraid of their reaction...

Every change matters, even the small ones. Even the changes we make in our town, country, union will maybe escalate to something greater, and be a part of something bigger. An individual can do a lot, even if that sometimes seems surreal. An individual can influence other people's lives and a group of people can take things to the next level, speak out and do something for themselves. Even if that means that that group of people doesn't agree with, let's say the government's actions, so they riot, create an uprising. However, even that is good, because they stand by their point of view

and it means they want to change something, so all of us could live in peace and harmony.

To sum up, every action, reaction, change is good in its own way. If not anything else, it's good that a person has shared their story and spoken up. It's good that we listen to other people's ideas, stories, opinions, thinking so we can all live in good community, where we work together, accept each other for our cultural, sexual, political standpoints.

Sara Sakač, 2.b

INTERVIEW WITH V

Hello Mr V. Nice to meet you and thank you for accepting our invitation.

Thank you. It's my pleasure. I was very surprised that you had invited me to this interview. Most of the people are afraid of me and don't want to talk to me in person.

To start with, I would like to ask you something about your past. What happened to you when you were imprisoned?

The amount of suffering I had to take was unbearable. They tortured me a lot. They wanted to make people indestructible. That's why they performed experiments on me and I have become who I am, with lust for vendetta, for a revenge that would make things better.

The government considers you a terrorist, what do you think about that?

I am only a person who fights for human rights. I do not consider myself as a terrorist or a hero. I am simply the beginner of a better tomorrow. As I said before, I suffered a lot and now I want to save people from tyranny.

Before we get off the track I wanted to ask you why the mysterious name V?

The answer to this question is very simple. I thought you already knew what V stands for because since I am considered a terrorist a thought everyone knows about me, especially you journalists. V stands for Vendetta. If you do not mind I will tell you a little secret. I am blowing up the Parliament.

But wait are you serious? How will you do that? Do you have any helpers?

Yes, I am always serious. I already have plans and nothing is going to stop me. I am practically unstoppable. It is simple. My power of will is so strong that an entire army could not stop me. I will kill everyone who stands in my way. I will not reveal more details until the fifth of November. It will be a nice surprise for the people.

You sound pretty much self-confident. What will you do after you blow up the Parliament? Will you run or you will turn yourself in?

If I am honest with you, I do not know the answer to this question. But I am an optimist, so I always hope for the best. When I carry out my plan, I hope that a new authority will come and they and all citizens will give me a certain amount of respect for what I will have done.

What about other things in your life? Did you sacrifice most of your life for this?

It's really important to me to show all citizens the power of an individual. I think they just need some encouragement. So if my plan works out, I will be satisfied. Sometimes someone just needs to make sacrifices for the well-being of others. I have done enough in my life. Everyone has bad and good things in their life and I don't consider my life as bad. It could be more happy and nice, but at least I know that I'm a strong person with great and powerful ideas.

I'm sorry for the next question, but I need to ask. Why do you wear a mask if you have so much self-confidence?

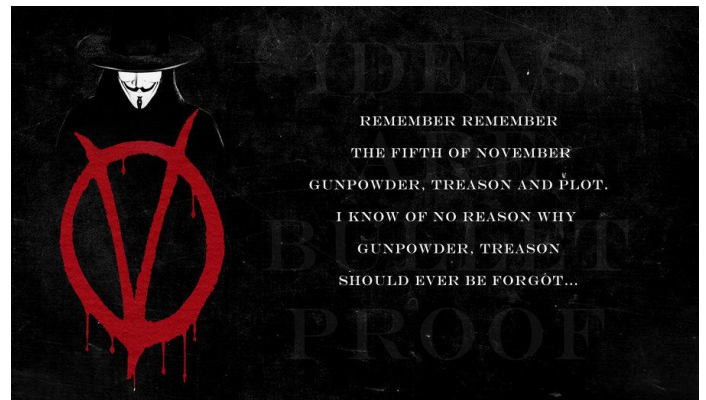
I think that people would be scared and confused, because I'm not one of the nicest looking guys. And probably I'm only self-confident with my mask on. I'm not scared to tell others that some of my power is hidden behind the mask. I chose it because everybody is kind of scared from it and it's serious, but interesting in a way. It's good to have some secrets and in my case, it's my face. Because of that people are more interested in me and my acts. It's true that if someone or something is more secretive and a little bit bad, it's more attractive. With the mask on I'm the well-known V, but without it, probably just nobody and that is the problem with people. You are nobody if you are not charismatic, nice and noticeable. You need to be very smart to become known and respected.

Do you think that most people in England agree with blowing up the Parliament?

I said what I want to do and I will do that. I know that most people heard that on TV and I really hope that they will help me and support me. I hope that these people think like me, that they want a better tomorrow too.

Do you want to say something special to the people?

Now you see I want that people see that I want to change things for the better. I am not a terrorist. I hope they will help me and support me in everything. Now they can hear my past and decide if it is ok what I will do or not. I'm kind of a saviour for our country. If you can't see that I'm saving the country, you must be blind.

Mr V thank you for coming and doing this interview. I wish you good luck with changing the country.

Thank you for inviting me and not to be scared of me.

»It's only after we've lost everything that we're free to do anything«

Chuck Palahniuk, Fight Club

Nowadays it is not easy to be successful in life and what is even harder, is to be happy with your life. The number of people who are lost in their lives or life is just meaningless to them, is growing. We are different, maybe someone cannot take the pressure anymore, and commits suicide, but there are always people who fight back.

In the book the Narrator is just an average person who tries to fulfil his life with material things, like furniture. He is just a shadow; he has no goals in life, because he achieved the goals which society set up for him. He has a flat, he has a job and he can pay his bills. All that just makes him average. He has had no wars in his life, not a real war, not a war for something important to him. He always chooses the easier way, but that is a trap. At the beginning you think that you are lucky, because everything is going so well for you. You don't see what poor goals you set up for yourself. And after time, when you look back, you see that you are at the same level as when you started. Because you have never had to fight, you don't know how to argument. There was no suffering in your life, which would make you persistent. And at that point you crash, as the Narrator crashed. But he stood up from the ashes and realized that it is up to him to give his life sense and make a better world for himself. He had nothing to lose, but everything to gain. That knowledge gave him hope and strength to open the Fight club, even if it was not totally legal, it helped a lot of people and that made him feel better and also alive.

The Narrator and Tyler were people who always fight back. They realized that the biggest motivation is fear, but not any kind of fear. The fear from death. When you almost die, then you honestly rethink your life and you see that there are so many things that you have never done, because you did not have the courage to do them. Pain and the thought of death are the only things which are so powerful that they can really change your mind. However, there is also a side effect. When you have a close death experience, you can change so dramatically that after that you will not be afraid of anything and you will not be able to judge what is good and what wrong. But if you want to free yourself from the chains of modern society, you have to take this risk.

The theme of the book was very interesting because everything in the book could happen or is happening for real. I hope that our generation will be more courageous in life.

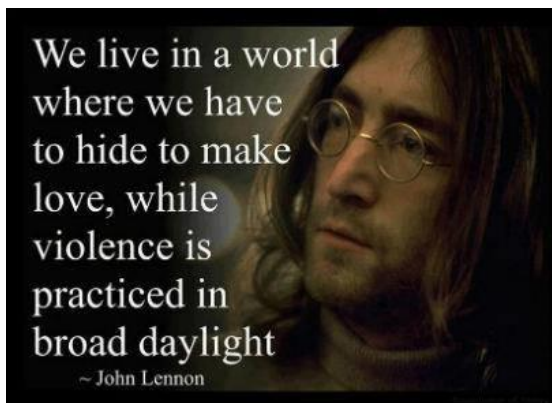
Peter Somi, 3.b

»Everything is clearer when you are in love.«

John Lennon

People say that life is much better when you are in love. You feel relaxed and happy, but it's not always true. Sometimes things don't go as we expect. When you are in love with someone, it doesn't mean that you will be in a relationship with that person.

The first problem can be that your crush isn't really into you, or at least it looks like that. When you try to meet him or her, you become nervous and start ruining your plans. When you are in love with someone, you want to date that person so badly. You try your best, but when you face the reality, things go worse. Sometimes you think that this is the only person you deserve. You start being depressed, but this feeling won't last forever.

You can always change your mind and give it another try. You try not to repeat the mistakes from the past. Suddenly a person will appear, just right for you. This will make you feel better and all the other things in your life will be much easier than before, because when you are in relationship, your partner can be very helpful in solving many problems. Together you can break the walls that hinder you from being successful. You can reach the goals which you couldn't if you were alone.

When you have someone, life gets better and easier. When you are in love, there are crazy things in your head, but don't let them destroy your wishes and plans. Keep your head up if your first crush says no to you, because the time will come when you will meet the right person.

Denis Gönc, 3. a

NEPOZABNO SREČANJE S SKUPINO SIDDHARTA

V petek, 9. maja, se je na Dvojezični srednji šoli odvijalo veliko dejavnosti. Obiskali so nas učenci Dvojezične osnovne šole 1 Lendava in se pridružili delavnicam. Po skupnem druženju so sledili koncerti, ki so se odvijali na šolskem igrišču. Prav posebej pričakovana je bila skupina Siddharta, s katero sva imeli možnost večerjati v hotelu Lipa in z njimi spregovoriti nekaj besed.

Katerega leta se je skupina Siddharta združila?

Združili smo se l. 1995.

Kaj je bila pobuda za združitev?

Pobuda sta bili v prvi vrsti radost in ljubezen do glasbe ter koristno zapravljanje prostega časa.

Kako je ideja, da bi skupino poimenovali Siddharta, sploh nastala?

Celotna skupina je morala prebrati knjigo Siddharta Hermana Hessa in napisati obnovo na vsaj petih straneh. (smeh)

Najljubša tura?

Lanska Rh na Poljskem. Zelo podobna glede energije in odnosa oboževalcev, je bila Nord.

Prva samostojno napisana pesem?

Stipe iz plošče ID in še druge, ki niso ugledale luči dneva. Nisem prepričan, da še kdaj bodo.

S kom je skupina že vse sodelovala?

Vlado Kreslin, Murat&Jose, Anita Kralj, Boštjan Gombač, Simfonični orkester RTV Slovenija, Josipa Lisac, Leibach, DJ Umek, Dan D, Tibor Kerekeš, Lara Baruca.

Koliko časa je moralo preteči, da so vas ljudje na ulicah pričeli ustavljati?

Po letu 2003, po plošči Rh-. Takrat so pa vsi vedel'!

Dea Gal in Jesika Kustec, 1.a

The energetic Inbred Knucklehead at DSŠ Lendava on 9 May 2014

Interview by Álmos Kovač with one of the singers Marco Vallini

Álmos: Hi Marco. I loved your concert and would like to ask you a few questions. Is that all right?

Marco: Sure. Go ahead.

Álmos: How would you present yourself - your music, the members of the band?

Marco: Inbred Knucklehead is a high-energy mix of Rock, Ska-Punk, Metal, Disco and whatever we have fun playing! The members of the band also come from different countries: Marco (singer) and Dario (drummer) are from Rome, Italy, Kristian (guitarist) is from Sweden, Mike (bassist) from California.

Álmos: What has been the most remarkable moment for the band so far?

Marco: Definitely playing at Sziget Festival in 2013! A great chance for us to bring our music to Eastern Europe for the first time.

Álmos: What do you think about Lendava and Slovenia, after spending 3 days here? Would you come to Lendava again?

Marco: Lendava was amazing! We had a great time, all the people there were super nice to us and gave us the best experience! We definitely want to come to Lendava again! As soon as possible!

Álmos: Being a successful band what do you recommend to young musicians who want to succeed?

Marco: Work hard and never give up!

Álmos: What do you think you can achieve as a band?

Marco: We can only achieve what we like doing the most: have fun on stage with everybody who's there to listen to our music!

Álmos: What are your plans for the future?

Marco: We are planning on recording an EP of new songs and touring in the summer.

Álmos: Who writes the lyrics?

Marco: Both me and Mike write our respective lyrics.

Álmos: Which bands are your role models?

Marco: Countless! I guess mostly bands like Sublime, Beastie Boys, Red Hot Chili Peppers, Johnny Cash, Black Sabbath and many more!

Álmos: Thank you Marco. I hope we can see you perform soon.

Marco: We will definitely be back soon.

„INŠPEKTOR“ Behind the scenes

Brez navodil režiserja, Štefana Kardoša, ni šlo. Tekali smo okoli kot kure brez glave (predvsem nekateri) in iskali čim primernejše rešitve za vsako situacijo. Potem pa se je od nekod pojavil on in težave so izginile, dan je bil lepši, mi pa manj sitni. Ampak še vedno enako živčni.

Slavni voziček, v katerem se je vozil predvsem Simon, z razlogom ali brez, je prišel vedno prav. Če ne med snemanjem prizora, pa med snemanjem norčij, ki so jih po hodnikih z njim zganjali Mariš, Berni in Simon. Podrobnosti kmalu! ;)

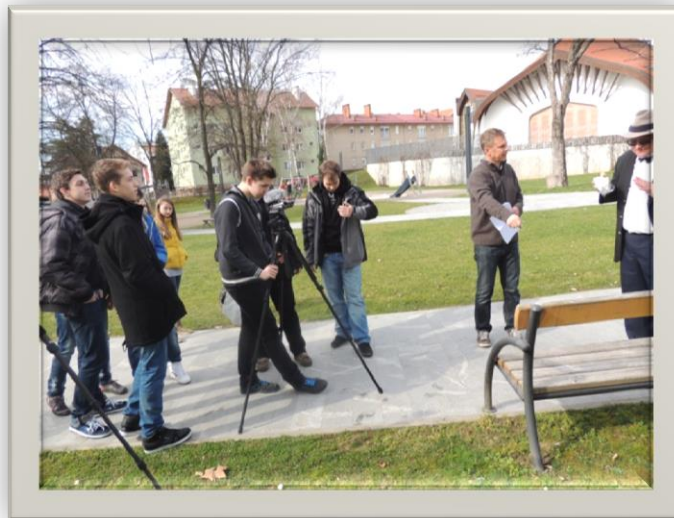

Zbornico je tokrat skupaj z učitelji zasedla snemalna ekipa, ki je budno spremljala vsak njihov gib, posnela vsako njihovo besedo. Sestanki malo drugače ali Big brother – school edition.

Le zakaj bi imel nekdo jedilnico, če v njej ne bi jedel? Mi smo jedli kar precej, če je bilo treba ali ne. Izven filma Marišine pite in Simonove žepke, v filmu pa ... zakaj se ne prepričate kar sami? ;)

V parku se ponavadi zbira mozaik ljudi. Ker smo ga okupirali mi, se v njem ni mogla ustvariti biotska pestrost in ravnovesje je bilo porušeno. Poleg ravnovesja pa smo rušili tudi stereotipe o amaterjih, saj so osnovnošolci svoje delo več kot odlično opravili.

Naravni dejavniki nam niso mogli priti do živega. Ko ni bilo dovolj svetlobe, smo si jo enostavno naredili sami.

Eden izmed šestih sendvičev, ki so prostovoljno sodelovali pri snemanju, je postal Bernijev nov najboljši prijatelj, vendar ga je na koncu vseeno pojedel. R.I.P.

Naš inšpektor, Marko Kočar, sicer slavni Zamurjenec, pisec narečnih songov in humorist, je potrpežljivo prenašal vse naše muhe in odločitve režiserja. Čeprav je prevzel glavno vlogo, mu nismo prizanašali in včasih je več ur čakal na svoj prizor. Kljub temu je njegov obraz vedno krasil nasmeh, ostali igralci pa so imeli zaradi njegovega humorja precejšnje težave z resnostjo.

Slavna klapa, ki je v življenju videla več krajev, spoznala več ljudi in bila bolj koristna, kot vsi snemalci tega sveta skupaj, je postala zvesta Marišina spremljevalka. Na snemanjih sta bili skorajda neločljivi.

